DORUL BELEMACE

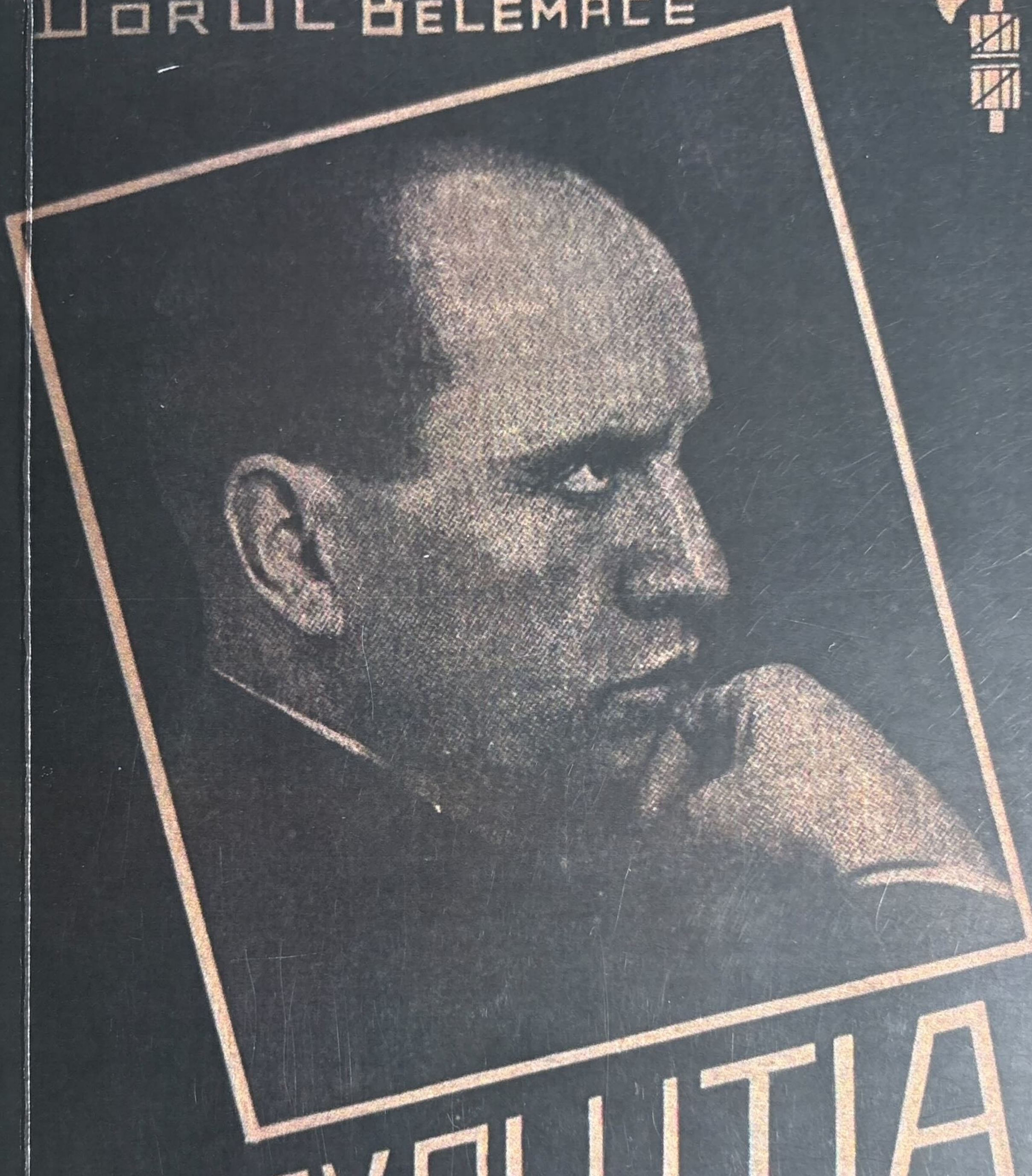

REVOLUTIA FASCISTA

DORUL BELEMACE

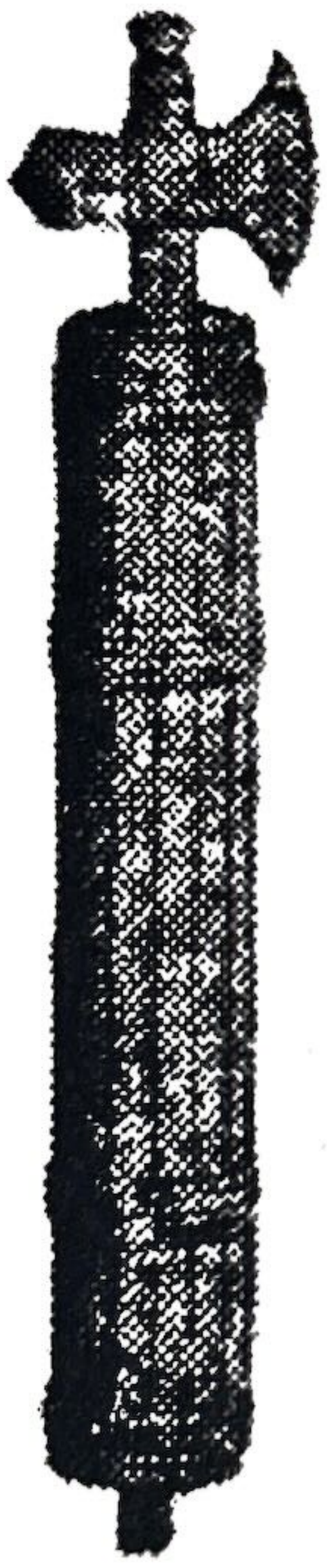

REVOLUȚIA FASCISTA

Ed. II.

„BUCOVINA“ I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI 1940

Fraților mei:

Niki Constantinescu și Iancu Caranica

Niki Constantinescu

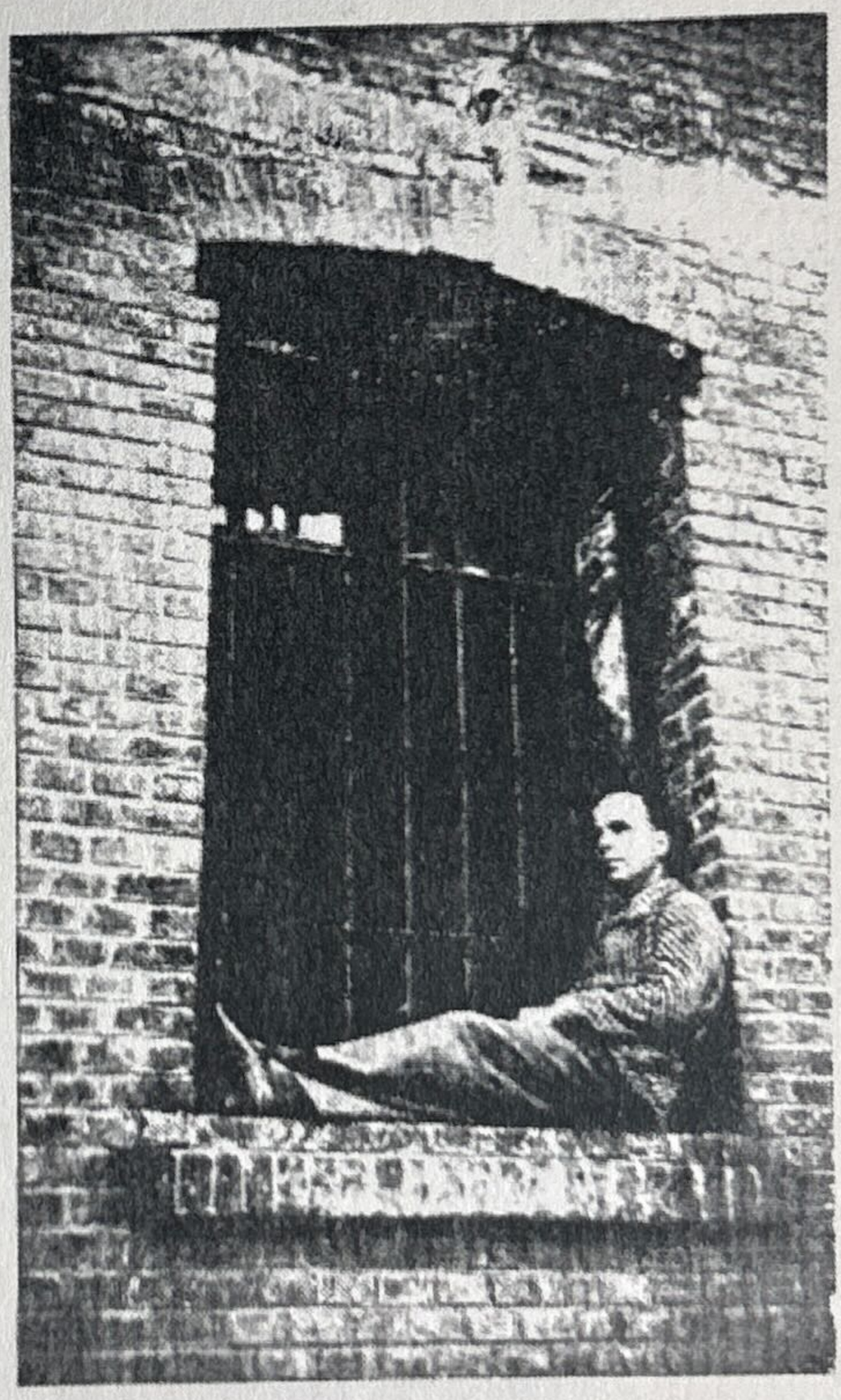

Iancu Caranica

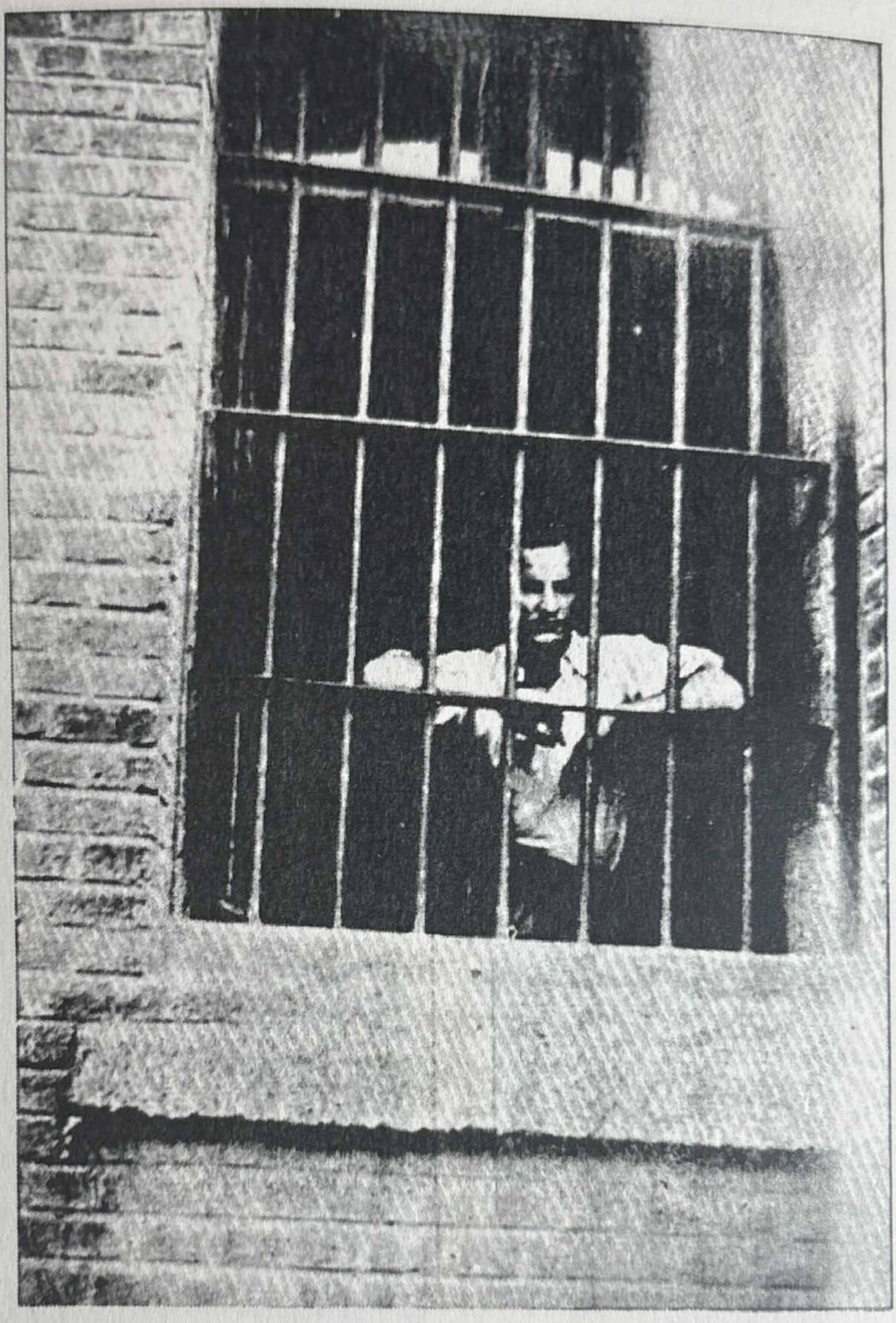

Ce pot face lanţurile unui suflet?
Să-l încătuşeze? Nu.
Să-l distrugă? Cu atât mai puţin!
Intotdeauna sunt liber!

Gândurile trec dincolo de uşa încuiată cu lacăt, dincolo de posturile fixe păzite cu sfinţenie de soldaţi şi aleargă, aleargă tot aşa înainte.

Jilava, Martie 1934.

Ionel Fl. Bolemacu

PREFAŢĂ

Doru Belemace, ca şi Iancu Caranica, descinde dintr'o familie românească, cu mare trecut în luptele naţionale din Macedonia. Bunicul său, Costa Belemace, a scris „PĂRINTEASCĂ DIMÂNDARE", acel cutremurător blestem contra aceluia ce-şi „lasă limba lui", care a devenit imnul naţional al Aromânilor.

Incă din frageda copilărie Doru Belemace a respirat, în mijlocul familiei sale, o atmosferă de luptă dârză şi de înalt idealism.

Când prigonirile Statelor balcanice au silit familia Belemace să se refugieze din ţară, părăsindu-şi întregul avut agonisit din generaţie în generaţie, ea n'a adus altă avere decât ardoarea de a lupta pentru cauza naţională.

In această atmosferă a crescut şi s'a desvoltat Doru.

Aici i s'au imprimat primele trăsături de luptător.

Mai târziu, când Căpitanul a descins în Capitală pentru a organiza Mișcarea, Doru Belemace a fost printre primii care I s'au alăturat. Și acest lucru era foarte natural. Numai în Mișcarea Legionară găsea el mediul trăirii aspre și eroice spre care îl împingeau cu hotărîre șirurile de străbuni ce-i purta în sângele său. Alături de Căpitan, vedea el izbăvirea pentru Românii de pretutindeni.

De aceea s'a aruncat în luptă cu gând de totală dăruire.

Dar nici în vâltoarea celor mai crâncene încleștări cu asupritorii iudeo-fanarioți din țară, el n'a uitat pe frații care sufereau cumplit pe plaiurile Pindului și văile Macedoniei.

De aceea, când Doru a scris această carte, gândul lui n'a fost numai să-i inițieze pe camarazii săi de luptă în doctrina fascistă. Viziunea lui mergea mai departe. Încă de pe atunci antenele sufletului său simțiau că salvarea românității în Balcani nu se poate face decât sub egida fascismului.

Această doctrină dinamică — atât de scumpă lui — el a vrut s'o popularizeze și s'o ancoreze în inimile tuturor Românilor, ca salvatoare pentru neam.

Evenimentele care astăzi se desfășoară în sbuciumatele ținuturi românești din Pind, vin să confirme clara viziune a lui Doru Belemace.

* * *

Această carte scrisă de Doru în cazematele Jilavei și închinată fraților săi de lupte și suferințe, Iancu și Niki, poate nu este încărcată de întreaga erudiție pe care o pretindea subiectul. Tomurile grele de doctrină din bibliotecile prăfuite care anevoie se puteau strecura „clandestin" printre zăbrele, desigur, nu au fost consultate.

Dar tocmai pentru aceasta, ea evocă pioase amintiri.

*Cartea s'a zămislit din gândurile și din discuțiile de multe ori aprinse, pe care „Nicadorii" *), le aveau în celulele lor*

---

*) In dorința lor de a se contopi până la unitate, încă din primele zile de groaznice suferințe, când își așteptau moartea clipă cu clipă, Iancu CaraNICA, NIKI Constantinescu și DORU Belemace au luat particule din numele lor și au format denumirea „NICADORI", compusă din Nica, Niki și Doru. Sub acest nume au intrat în istoria Legiunii. Mai târziu din acest nume Puiu Gârcineanu a derivat cuvântul „*Nicadoric*", care înseamnă voluptatea dăruirii pentru o credință.

subterane, între ziduri reci, ornamentate numai cu verdele mucigaiu.

De aceia, în stilul de obicei ordonat și potolit al lui Doru, simți cum se reflectă trăirea din celulă cu discuții aprinse, singurătăți monotone sau visuri învolburate.

Adese ori un gând suspendat, sau o frază frântă, îți dă impresia uruitului de lanțuri care rupe o meditație sau o nostalgie pentru plaiurile natale.

Gândindu-ne la toate aceste împrejurări, simpla citire a cărții lui Doru ne evocă trăirea Nicadorică.

Și aceasta reconfortează.

CONSTANTIN PAPANACE
Comandant Legionar
Ministru Subsecretar de Stat la Finanțe

București, Decembrie 1940.

CUVÂNT ÎNAINTE

De dincolo de zăbrele voi căuta, dacă-mi va fi cu putință, să slujesc tineretului din care m'am desprins, cât voi putea mai cu folos.

Având experiența celor aproape 8 ani de frământări și mișcări naționaliste, am înțeles că pe calea aceasta, pentru care mă găsesc acum condamnat, se poate trezi o națiune la realitatea sa istorică.

Tot ceiace este scris aci, ceiace se va perinda dinaintea ochilor cetitorului, nu sânt decât date luate din marii autori și cunoscători ai Fascismului și doctrinei fasciste. Partea mea de contribuție modestă, cetitorul poate să o întrezărească printre rânduri.

Spre o mai bună documentare, am intercalat în acest studiu și doctrina scrisă de însuși Mussolini în Enciclopedia Italiană.

Rog cetitorii să-mi erte lacunele. Situația în care mă găsesc nu mi-a permis o cercetare mai întinsă.

Această carte, dacă se va crede că are vre-o tendință, nu angajează pe nimeni. Este o carte scrisă fără pretenții, mai mult **pentru popularizare.**

Pe această cale, aduc mulțumirile mele, prietenului Ion Trandafir, pentru grija ce-a avut-o la apariția acestui volum, precum și camaradului Iuliu Orban, pentru sprijinul editorial ce mi l-a acordat.

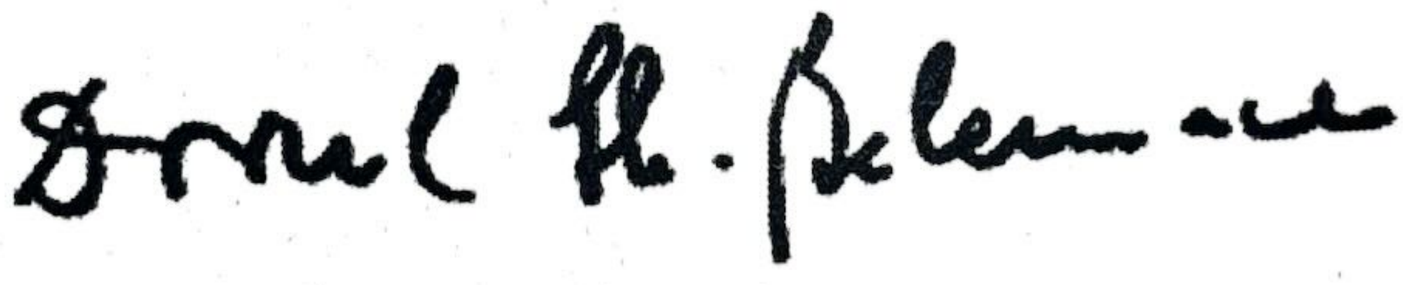

SITUAȚIA ITALIEI
ÎNAINTEA FASCISMULUI

SITUAŢIA ITALIEI INAINTEA FASCISMULUI

Odată cu răsboiul mondial începu în întreaga Europă o răsturnare completă a valorilor şi a ideologiilor. O lume veche a încercat, prin neprevăzutul istoric, să răstoarne pe alta.

Dealtfel vina deslănţuirii patimilor nu o poartă niciun stat, pentrucă *adevărata* realitate, aceia a înmulţirii oamenilor, ideilor, a ambiţiilor, dacă nu s'ar fi întâmplat în 1915 *trebuia* să se întâmple peste cinci, zece, sau cincisprezece ani.

Trebuia să se întâmple pentru a se continua şi a se scrie istoria.

Dacă vom privi întîmplările dela data cînd avem primele documente asupra omenirei şi pînă astăzi, nu vom găsi nicăeri, locuri sau state, unde triburi să nu se fi luptat cu triburi, sau naţiuni cu naţiuni.

Pe cartea mare a destinului omenirei a fost scris aceasta, deaceia oricît ar căuta pacifiştii să facă totala armonizare a lumii, le va fi un im-

posibil de neînlăturat. Echilibrul statelor n'a fost niciodată completamente stabil, ci a avut numai mici perioade de liniște.

O femeie, ambițiile unui cardinal sau împărat, o stare economică, o criză mondială, iată adevăratele cauze ale războiului de eri și de azi. Deaceia există războaiele și vor exista deapururi. Tendința unui *spre mai bine*, nu va putea fi realizat niciodată pe cale pașnică.

O țară care crede că i s'a știrbit din autoritatea ei, din fășia ei de pământ, din unitatea ei națională, dacă nu acum, odată și odată tot va găsi prilej de revanșă.

Italia vrea Dalmația, pentrucă în ea sînt Italieni. Germania vrea Ucraina și multe altele, pentrucă acolo se găsesc Germani. Romînia de mîine vrea Macedonia, pentrucă în ea sînt Romîni. Ungaria vrea Transilvania, Jugoslavia vrea toată Macedonia. Toate țările vor cîte ceva.

Războiul constă în aceia, că tot ceiace vor popoarele de mai sus deocamdată nu le aparține lor, ci statelor cărora li se revendică. Iată de unde va porni războiul de mîine. Il dorește cineva? Nu! Nimeni! Căci războiul se știe că nu-l deslănțuie țăranul din fundul munților, ci diplomatul. El este acela care se spune că întruchipează voința poporului. Are el dreptul să *facă* aceasta? Categoric că nu, dar îl împinge *istoria*.

In Rusia „Sfîntului Țar", după lansarea „Manifestului Comunist" în toată lumea proletară de către Marx, (1847), adepții nouei doctrine încep să-și desfășoare activitatea. Odată cu anul 1880, grupuri, grupuri de intelectuali, luară să studieze „Capitalul" jidovului Karl, și să pună în aplicare materialismul istoric, pe un plan cu desfășurare universală.

Revoluționarii își fac de lucru. Asvîrl în aer edificii, prinți, duci, boeri și tot ce le vine la îndemînă. Tineri extaziați încă de pe băncile seminariilor și universităților, aderă la marea mișcare umanitară, la ridicarea omului de jos. Ohrana lucrează și ea. Execută sute de indivizi și alte mii le expediază în țara zăpezilor ve.nice, Siberia. Incepe era nouă ca să se termine odată cu răsboiul mondial.

Trupele sînt ținute în frîu pînă în 1917. De acum începe adevărata revoluție. Soldații nu se supun ordinelor. Comandanții sînt uciși. Incepe anarhia.

Revoluționarii dinainte de răsboiu, iau conducerea și încep lupta interioară, iar la 24 Octombrie 1917, Trotzki dă lovitura de stat și reușește.

Ideologia lui Lenin, împreună cu technica loviturei de Stat creiată de Trotzki s'au îmbinat atît de bine că reușita a fost deplină.

Cîteva considerațiuni. In ceiace privește un Stat, strategia întrebuințată de Lenin, spune

Malaparte, nu poate fi un pericol permanent, pentrucă așa cum a preconizat-o nu se poate adopta, decît numai dacă există *împrejurări speciale*, împrejurări cari lipsesc astăzi oriunde le-am căuta, în orice Stat.

Tactica lui Trotzki se poate spune că este periculoasă.

In 1920 în Italia, și în 1923 în Germania, n'au reușit revoluțiile comuniștilor, tocmai pe motivul de mai sus. Revoluționarii Roșii n'au adoptat tactica lui Trotzki. Ei au crezut că grație stării de frămîntare în care se găsea massa proletară cu grevele generale, cu paralizarea vieții economice și politice, cu ocuparea uzinelor de către muncitori, cu dezorganizarea armatei și poliției, vor putea conduce revoluția și întrona regimul roșu. Ei mai credeau că strategia leninistă va cuceri Statul. (C. Malaparte).

„Lovitura din Octombrie 1917, spune Trotzki, n'a fost o lecție de strategie revoluționară, ci o tactică insurecțională". Sau mai bine zis, după ce aplici tactica insurecțională, vii cu strategia și cu atacul decisiv. Dacă în toată activitatea nu te ocupi decît de lovitura de Stat — scopul principal — și neglijezi pregătirea, ratezi lovitura.

Pentru Trotzki, tactica insurecțională nu depinde de condițiile generale în care se găsește o țară și nici de existența unei situațiuni revo-

luționare favorabilă insurecției. Ea se poate aplica oriunde și oricum.

Lenin a fost lipsit de realitate, precizie și măsură.

„De massă am nevoie, numai ca *massă*. Iar pentru a organiza o insurecție ai nevoie numai de o grupă bine organizată și bine pregătită; doar o grupă mare de asalt și cîțiva technicieni. Puțini oameni. Massele nu ne servesc la aproape nimic. O grupă este deajuns". (Trotzki).

Trotzki a fost de părere, ca să se organizeze trupe mici, cari să provoace în massă insurecția. E bine însă, să pregătești poporul superficial, să-l aduci în cel mai rău caz, să nu fie contra ta. Ba la un moment dat, să-ți fie chiar prieten, apoi să dai lovitura cu puțini oameni, fără să-ți fie teamă de nereușită.

Lenin a fost de altă părere. Spunea că trebuesc vre-o douăzeci, treizeci mii de oameni, și apoi cu ei fără să se ție seamă de massă, să se dea lovitura de Stat, ocupînd edificiile și funcțiunile principale ale Statului.

Pregătirile lui teoretice au dat greș în Iulie 1917, cînd toată Garda Roșie a fost masacrată în locul din Moscova, care se numește și astăzi „Piața Roșie".

Trotzki a uzat și de greva generală pe care a provocat-o atunci. Pentru el greva este unul din

elementele cele mai principale ale loviturei de Stat.

In Italia, în contradicție cu Rusia, această grevă a fost lovitura de moarte a socialiștilor.

Animatorul revoluției rusești, a pregătit 1.000 de oameni, pe cari i-a aruncat în mijlocul masei și prin instituții, iar aceștia au avut rolul de a pregăti pentru mai tirziu nemulțumirile, deci de a pregăti insurecția. Cînd s'a deslănțuit furtuna, ei n'au făcut altceva decît să ocupe funcțiunile vitale ale Rusiei și apoi să conducă. Massa au modelat-o așa cum au dorit, era doar nemulțumită grație lor și în cea mai mare măsură, grație împrejurărilor.

Kerenski, în loc să caute să aibe grijă de cei de afară, cari strigau „Trăiască revoluția", s'a mărginit să se fortifice în instituții, ceiace pe jumătate grație *technicienilor* introduși în ele, fuseseră cucerite de mult.

Metoda lui Davidovici Braunstein-Trotzki a fost paralizatoare.

Iată și părerea lui: „Insurecția este o *mașină*. căreia îi trebuiesc technicienii, pentru a o pune în mișcare și singuri technicienii pot să o oprească. Punerea în mișcare a acestei mașini nu depinde de condițiile politice, sociale sau economice ale țării. Insurecția nu se face cu massele, ci cu un pumn de oameni, gata la toate, cunoscători ai tacticei insurecționale, obișnuiți să

lovească repede și eficace în centrele vitale ale organizației technice ale Statului. Această trupă de asalt, trebuie să fie formată din echipe de lucrători specialiști, mecanici, electricieni, telegrafiști, radiotelegrafiști, la ordinele inginerilor, *technicieni* și ei, cunoscînd funcțiunea technică a Statului".

Această tactică a reușit în Rusia, ajungînd la conducerea noului Stat Socialist, așa zișii proletari.

Italia socialisto-comunistă, bucuroasă de reușita celor din Orientul Europei, începu după răsboi pregătirea celei de a doua revoluții a „oropsiților de soartă".

Succesul Rușilor îi întărîtă. Grevele generale începură și aci. Manifestațiile a mii de muncitori se întindeau pe pămîntul veșnicei Rome, în lung și în lat.

Zeci de fabrici erau sechestrate de către lucrătorii cari arborau pe coșuri, steagul roșu. Tramvaiele nu mai circulau în capitalele de provincii. Trenurile deasemenea erau oprite în mijlocul cîmpurilor, Roșii obligînd pe călători să cînte *internaționala*. Cei cari nu se supuneau erau puși pe linie și împușcați.

Directorii de fabrici cari nu se lăsau conduși de proletari erau trași în furci. Sediile organizațiilor de voluntari și de combatanți erau ocupate. Incepuseră luptele de stradă cu sute de

victime. Baricadele se ridicau din sută în sută de metri.

Victoria Roșie se întindea peste tot și peste toate. Numai exista lege și nici drepturi. Cel care ar fi vrut să le capete trebuia să muște țărîna, străpuns de gloanțe.

Aceasta era situația Italiei, cînd Mussolini își făcu apariția pe ecranul istoriei.

Pentru prima dată în istoria sec. XIX și XX din frămîntările classelor aduse de răsboi, se ridică cineva, invocînd sufletele morților pe front și însăși linia de veacuri a unui neam, oprind năvala nebunilor spre a doua prăpastie.

Iată cum a luat Italia în primire, BENITO MUSSOLINI.

Colosul ideologiei internaționale a fost sfărîmat de un fiu de fierar.

Pentru întreaga omenire, lovitura lui Mussolini a fost decisivă. Dacă el n'ar fi reușit, în loc de a avea astăzi în întreaga omenire, suflul de reînoire a vieții popoarelor pe calea naționalismului, al curentului de dreapta, am fi fost otrăviți de curentul internaționalist, cel de stînga care s'ar fi întins în toată lumea, ducînd omenirea la permanente frămîntări conduse de iudeo-francmasonerie.

Rusia n'a fost decît o experiență tristă a jidovului pentru domnia veșnică a lui Israel. A cîștigat Braunstein-Trotzki din frămîntarea pra-

creștin", l-a gonit peste hotarele țării pe care credea el că a cucerit-o. Iar „jidovul mizerabil", cum îi spune Stalin lui Trotzki, a fost trimis să caute ospitalitate în alte țări.

Din acel an jidovul rătăcitor își începu aceiaș viață de mai înainte, pînă cînd odată, Istoria va lămuri și acest caz, care roade prin instituția sa cea mai de seamă, *Francmasoneria,* toate tronurile, statele și națiunile.

voslavnicei Rusii? Desigur că nu, căci în 1927, Stalin, calificat de acesta ca „un nenorocit de

BENITO MUSSOLINI

BENITO MUSSOLINI

Tatăl lui Benito, *Alessandro Mussolini*, conducea o fierărie pe o colină a cartierului Dovia din Predappio — regiunea Forlimpopoli. Autodidact, şi-a cultivat spiritul citind pe Bakunin, autorul mai multor lucrări socialiste. Manifestîndu-şi părerile pe faţă a fost vîrît în închisoare, de unde a eşit deziluzionat de purtările şefilor săi.

Mama lui Benito, *Rosa*, după familie *Maltoni*, era institutoare. Mai tîrziu Alessandro deschise o bodegă, locul de întîlnire şi de şedinţe ale confraţilor săi. Rosa la etaj, dădea lecţii copiilor din Dovia.

Alessandro avea caracterul tenace al omului de jos, cu puţină cultură înaltă, în schimb cu multă cultură socială. La întruniri domina adunarea. Rosa Maltoni era o femeie puţin bolnăvicioasă, religioasă şi cu vederi foarte largi.

Benito Mussolini s'a născut într'o Duminică cu soare plin, la 29 Iulie 1883. Numele i s'a dat în amintirea revoluţionarului mexican Benito Juarez.

Incă din școala comunală și-a arătat firea lui despotică. Nu lăsa să treacă cu nimic dacă vreunul din colegii lui îi făcea vreun rău. Cîte odată se revolta chiar în contra deciziilor date de profesori.

Intr'o zi veni acasă plin de sînge. Un copil vecin îi spărsese capul. Alessandro îi mai trase două palme pe motivul că s'a lăsat bătut de altul. Două zile a urmărit pe camaradul lui de joacă, pînă cînd întîlnindu-l, îl lovi cu o piatră la care muncise cîteva zile ascuțind-o, să-i dea o formă colțuroasă.

Nu odată i-a fost dat lui Mussolini, ca să simtă cureaua și palmele grele ale lui Alessandro.

Fiind copil de institutoare, moravurile locului îl obligau să urmeze studii mai înalte.

Școala primară a urmat-o la Faenza, la Colegiul părinților Salezieni, unde a stat pînă la vîrsta de 15 ani. Cînd a pornit de acasă într'o căruță, la eșirea din sat, măgărușul care îl trăgea se împiedecă și căzu. „Nu e semn bun", îi spuse tatăl său, și într'adevăr nu i-a mers tocmai bine. Cu firea lui impulsivă de copil ce nu se supune ordinelor, a avut multe de îndurat.

Era primul la învățătură și ultimul în ceea ce privește purtarea.

Școala normală a urmat-o la Forli.

Căzîndu-i în mînă o traducere a Mizerabili-

lor, a savurat-o cu nespusă plăcere. Viaţa lui Valjean i s'a întipărit adînc în memorie. Atunci nu avea decît 10 ani.

Fire persuasivă, ca şi tatăl său, a aprofundat tot ceiace i-a căzut în mînă, în timpul desăvîrşirii sale ca institutor. Incepuse să facă politică în clasă cu elevii şi chiar cu profesorii săi.

Fiind o aniversare a lui Giuseppe Verdi, la 1900 — n'avea atunci decît 17 ani — fu îndemnat de profesorii săi să ţie discursul comemorativ. In sala neîncăpătoare a teatrului local, a luat loc la tribună pentru prima oară. Atunci a simţit fiorurile tribunei, care l-a atras de atunci mereu, pînă la complecta lui victorie.

Peste cîteva luni negăsindu-se nimeni care să vorbească la o altă sărbătorire, a lui Garibaldi, luă tot el cuvîntul.

Luîndu-şi diploma de învăţător, cu laude şi proorociri mari dela părinţii săi sufleteşti, a ocupat, în satul său natal, locul de secretar comunal.

Primarul din Predappio, un adversar politic al tatălui său, invocînd motivul că este prea tînăr — avea 18 ani — îl concediă. Atunci Alessandro, înfuriat, bătu cu pumnul în masă şi-i spuse: „Aşteaptă ca fiul meu să ajungă conducător şi atunci vei plăti amarnic. Se vede că încă nu-l cunoşti".

Amărît, Benito pleacă în Gualtieri, un oraş

așezat pe Po, unde a luat conducerea școlii comunale. Ca director a știut să conducă și să îndrumeze pe elevi și pe localnici pe linia vremii, prin discursurile ce le ținea la serbări.

Ultima lecție pe care a predat-o a fost ora de caligrafie, cînd a pus pe elevi să copieze pe caetele lor: „Perseverînd ajungi". Nietzsche putea să se laude cu un astfel de adept. Ultima lui lecție însă, a fost și ultima lui etapă a vieții comode.

Fiind bănuit de toți ca anarhist și persecutat, a evadat din lumea italiană și s'a refugiat în Elveția.

In tren află dintr'o gazetă, că tatăl lui a fost iarăși arestat și condamnat. Să se întoarcă? Și-ar fi călcat principiul. A plecat mai departe avîntîndu-se în marea mizerie a vieții celor oropsiți.

Singura avere a lui erau cele 45 lire trimise de maică-sa, un medalion cu efigia lui Marx și un cuțit încrustat cu sidef.

La 3 Ianuarie 1902 a ajuns la Geneva. Foamea îl hîrțuia de colo pînă colo. De aci a plecat la Lausanne, iar la 14 Iulie același an, a fost închis pentru prima oară, fiind bănuit ca anarhist subversiv. Peste cîteva luni i s'a dat drumul. Neavînd unde munci și nici bani spre a-și plăti gazdele, podul dela Lausanne i-a fost unul din locurile unde-și odihnea foarte des trupul.

Cunoscînd pe cîțiva patrioți cari îi găsesc de

lucru, a muncit şi a învăţat în scurt timp zidăria, branşă în care mai tîrziu deveni specialist.

Peste cîteva zile îl găsim băiat de prăvălie la o bodegă.

Spre o documentare mai bună asupra vieţii ce a dus-o, extrag cîteva pasagii dintr'o scrisoare trimisă unui prieten şi datată „Lausanne 3-IX-1902". *...Crampele îmi împung maţele cu ace de foc, nu mîncasem de 26 ore...*

„Mă dusei la Orbe ca să lucrez ca salahor. Găsii de lucru şi dimneaţa începui. Unsprezece ore de lucru la zi cu 32 centime. Din banii cîştigaţi *„mîncai cartofi copţi în cenuşe şi mă aruncai îmbrăcat, în patul alcătuit dintr'un braţ de fîn".*

Imbrăcămintea îi era într'o stare de nedescris. *„Aproape desculţ alergai la un italian şi cumpărai o pereche de ghete".* Altădată fiind în aceiaşi situaţie fu nevoit să-şi vîndă stiletul sidefat. Pe Marx încă-l ţinea în buzunar. Bani nu avea niciodată, avea însă vigoarea celor 20 ani, cari îl salvau din toate împrejurările.

Iată ce date dă prefectura oraşului Forlimpopoli asupra *anarhistului:*

„Mussolini Benito, fiul lui Alessandro, revoluţionar socialist. Caracter vioiu, adesea impulsiv şi violent. Posedă o educaţie destul de bună, cum nu au în genere lucrătorii. Moravurile bune.

„A dat dovadă că are o inteligență fermă. Posedă ceva cultură. A urmat școala normală la Forlimpopoli, unde a obținut diploma de institutor.

„Este în relație cu lucrătorii și recrutează dintre ei pentru partidul său. Pînă în această zi n'a avut mandat politic.

„Este membru al Partidului Socialist, în care nu se bucură de prea mare influență — în afară de orașul său natal.

„Este în legătură cu șefii Partidului din Romagna și cu aderenții din Berna, Zürich și Lausanne, oraș unde a stat din 1901 pînă în 1904.

„A pronunțat cîteva discursuri politice mai ales la Predappio, la 6 Decembrie 1901 și la Mendova, la 26 ale aceleiaș luni. Mai tîrziu a vorbit la Berna cu ocazia lui 1 Maiu 1903.

„La 3 Ianuarie, pleacă la Geneva pentru a-și găsi de lucru.

„La 6 Februarie, consulul general al Italici la Geneva ne comunică: Mussolini fiind denunțat ca anarhist, a fost expulzat din Canton.

„Mai tîrziu îl găsim la Annemasse în tovărășia unui oarecare Domatini. S'a înscris la universitatea din Geneva.

„28 Aprilie 1904. La 10 Aprilie Benito Mussolini a fost declarat ca nesupus.

„A fost arestat la 15 ale lunei la Geneva pen-

tru falsificarea datei în pașaportul său (a schimbat anul 1903 în 1905) și expulzat din Canton.

„La 17, a fost dus în direcția Chiasso. Fiind nesupus și cum el protesta contra predării sale autorităților italiene, pe de altă parte intervenind șefii socialiști din Tessin, a putut să fie lăsat liber în Bellinzona, unde se găsește actualmente.

„După o ședere de trei ani în Elveția și alte luni în Annemasse, ca refugiat politic, venind o amnistie din partea guvernului se întoarce în Italia, pentru a-și face stagiul militar. A fost repartizat la regimentul 11 bersaglieri (vînători), la Verona.

„Comandanților venindu-le știrea pe cale particulară că este revoluționar, este supravegheat în deaproape. Cu toate acestea își capătă simpatia superiorilor săi, discutînd cu ei problemele sociale cari animau în acel timp pe toți. (A. Saager).

„Am fost un bun soldat“ scrie el în biografia sa.

Urmînd cronologic, în dosarul prefecturei din Forli stă scris: „La 15 ale lunei (Noembrie 1906) a plecat la Tolmezzo cu intenția de a-și căuta un post de institutor. Prefectura din Udin a primit ordin de supraveghere“.

De aci s'a dus la Oneglia ca profesor de limba franceză, într'un institut particular.

In 1908 începu cariera ziaristică la Trento, intrînd ca redactor la ziarul *Popolo*, al iredentistului de atunci, Cesare Batistti.

Cu puțin înainte, un avocat făcu să apară *L'Avvenire del Lavoratori*, la Lugano, unde a colaborat intens.

In „*Popolo*" a publicat mai mult literatură. N'a stat mult timp la acest ziar din cauza unei certe ce a avut-o cu Batistti cu care nu s'a împăcat, decît cu mult mai tîrziu, în 1914, cînd *iredentistul* cu toată expulzarea sa, s'a furișat și a ținut un discurs fulminant la Trento.

Cultura generală, acea formidabilă cultură socială pe care o posedă, și-a format-o mai mult în refugiu.

Printre primele cărți citite de el sunt: *Anarhia*, un volum scris de revoluționarul Enrico Malatesta, *A.B.C.*-ul Comunistului, *Georges Sorel*, (*A fost îndrumătorul meu de bază*, spune Mussolini), Proudhon, Bergson și alții.

In special Nietzsche a fost pentru el, ceiace este o credință pentru un popor. Invățămintele *supraomului*, creațiunei și fondul doctrinei fasciste din punct de vedere spiritualist, filosofic, concepția etică și religioasă, toate au sclipiri nietzscheniene văzute prin prisma dictatorului de astăzi.

In aceiași măsură a citit și pe Machiavelli. Grație gazetăriei a ajuns să cunoască și să co-

menteze toate cărţile secolului trecut, cari exprimau ideologia vremii de atunci.

„Gazetăria mi-a format spiritul. Ea m'a învăţat să cunosc natura omenească, materia cu care se face politică. Ea a fost aceia care mi-a dat rezistenţa la lucru", spune el.

Fără fonduri, hărţuit din toate părţile, cu mare greutate, în 1910, la Forli a scos gazeta sa proprie, *Lupta de Clasă*, care apărea săptămînal. Incepură atunci să iasă la iveală articole cari erau căutate cu aviditate de cititori. Printre rînduri zăreai acelaş „omul care caută", cum iscălea unele articole, clădind alte principii, dărîmînd pe cele care nu se adaptau vremii. Aceasta a fost cauza principală pentru care era urît de unii conducători socialişti. De înlăturat, iarăşi nu puteau să-l arunce dincolo de marginile partidului, întrucît atît pana cît şi inteligenţa sa le erau necesare.

In 1919 cînd o delegaţie de socialişti s'au prezentat în Rusia „împăratului proletarilor", Lenin le-a spus: „Cea mai mare greşală a fost aceea că nu vi l-aţi apropiat pe Mussolini. El era singurul capabil să conducă la izbîndă, revoluţia socialistă".

„Mussolini este un aristocrat plebeu" spune Margherita Sarfatti. In toată activitatea lui nu găseşti decît măreţia unui geniu social în strîns contact cu plebea.

In 1911 ținînd o adunare la Forli se întîmplă o încăerare între autorități și socialiști. Lui Mussolini i s'a intentat proces pe motivul „instigării mulțimii la greva generală". Cu mare greutate scăpă de închisoare.

Cu toată propaganda ce o deslănțuiau doctrinarii de stînga, presa le era slabă.

Filippo Turatti, șeful partidului socialist, simțind puterea de muncă a acestui adept și condeiul pe care-l poseda, prin ceiace scria el în *Lupta de Clasă*, în Decembrie 1912 îl chemă la Milano și-i dădu în primre organul oficial al partidului, ziarul *Avanti*, scos de Cesare Batistti, pionierul socialismului italian încă din 1892.

Articolele lui erau rînduri cari pătrundeau în sufletul nemulțumiților înflăcărîndu-i pînă la extaz. Dovada palpabilă au avut-o cînd după apariția cîtorva numere sub noua conducere, tirajul s'a ridicat dela 30—40 mii la 100 de mii.

In acelaș timp a luat și conducerea partidului din Italia nordică. Mișcarea creștea văzînd cu ochii, iar ciocnirile de stradă între armată și partizanii săi erau iminente.

Anul 1913 a fost anul sîngelui. Grevele lucrătorilor și eșirea lor pe stradă, aducea neliniștea zilei de mîine.

Mussolini la postul său de comandă scria zi și noapte.

Iată însă că veniră și zile mai grele. Războiul

bătea la poarta Italiei, iar socialiştii la poarta conducerii Italiei.

Dacă dictatorul de astăzi a avut vreodată clipe mai grele în viaţa sa, acelea au fost în ziua cînd s'a hotărît să lucreze în contra tuturor ideologiilor pe care le practicase cu propria sa viaţă aproape 15 ani.

Le este uşor astăzi oamenilor politici, fără nici o doctrină în creerul lor strîmt, să treacă dela conservatori la liberali, dela ţărănişti la radicali, sau invers, pentru un om însă care-şi trasase linia sa de conduită în zeci şi sute de articole, care prin scrisul şi discursurile sale avea poate pe conştiinţă atîtea ciocniri de stradă şi chiar morţi, a fost ceva de ordin cu totul superior ca să-şi schimbe dintr'odată atitudinea. Şi acel imbold era însăşi viitorul Italiei şi numai al Italiei, nu al umanitarismului internaţional.

Se înţelege. Ca socialist revoluţionar era contra războiului. Stă scris doar în prefaţa care a făcut-o, unei traduceri a cărţii lui Naine Charles. Acolo demonstra monstruozitatea războiului şi inutilitatea lui, dacă se ajunge la pacea universală.

In *Avanti*, în numărul din 26 Iulie 1914 articolul de fond pe care-l iscălea era „Jos Războiul".

Mai tirziu ajunge la convingerea că Italia trebuie să rămînă în neutralitate. Cînd vede însă

că neutralitatea poate duce la complecta ruinare a patriei sale, la primul discurs pe care îl ține la adunarea socialistă, își schimbă brusc atitudinea și spune că „Italia trebue apărată". „Necesitatea istorică învinge teoriile, de aceia trebue să intrăm în răsboiu", declară el într'un articol.

Cum era de așteptat toți îl calificară de renegat. Atunci, imediat își dădu demisia dela *Avanti*.

Increzîndu-se în puterea sa de convingere se duse și la a doua adunare. Nici n'apucase să vorbească și mulțimea începu să-l huiduie. Atunci ridică pumnul și-l trînti pe masă cu atîta putere că farfuria și paharul cu apă zburară cît colo în cioburi. Ca prin minune se făcu liniște de mormînt. Nici acum autoritatea lui n'a putut fi știrbită cu nimic. *Trebuie să intrăm în răsboiu*, strigă el. Și sfîrși: *M'ați huiduit? Ei bine! Să știți că mă urîți, pentrucă mă iubiți încă!*

Așa a plecat din partidul socialist.

POPOLO D'ITALIA

POPOLO D'ITALIA

Piatra fusese aruncată. Odată cu plecarea lui l-a urmat un singur om: Alessandro Giuliani, un vechiu reporter al gazetei *Avanti*. Pe lîngă acesta avea simpatia a mii de oameni care-l cunoscuseră din scris şi dela înălţimea tribunei.

Tot în acel timp Videli, Batistti şi Bisolatti, alţi fruntaşi socialişti, înfiinţaseră un grup numit *Fasci interventisti*, pe cari la un moment dat, cu puţin înainte de izbucnirea răsboiului, îi găsim uniţi sub conducerea lui Mussolini.

In 1914 scoate la iveală *Popolo d'Italia* „cotidian socialist", împrejurul căruia a căutat să strîngă pe muncitorii tineri, cari nu-l părăsiseră încă; iar la 15 Ianuarie 1915 fondează *Fasci d'azione rivoluzionara.*

Intr'o lună are 5.000 de aderenţi, iar la 1 Maiu scoate şi un manifest unde se declară împotriva clerului, a burgheziei şi a Partidului Socialist. Face şi un apel în favoarea participării la răsboiu.

„Să ştiţi: astăzi răsboiul, mîine revoluţia.

Onoarea și viitorul patriei sînt în pericol", scrie el la 15 Maiu. „Patria este la răspîntia cea mai mare a istoriei. Popor tu ai cuvîntul! Ori războiul ori republica".

Peste o săptămînă războiul s'a și declarat — 24 Maiu 1915.

Mobilizat la bersaglieri (vînători) unde-și făcuse stagiul, intră în foc în primele rînduri. Ziarul îl lăsase în mîinile cîtorva prieteni foarte buni printre care și D-na Sarfatti. Purtarea lui după spusele ofițerilor a fost eroică.

Inaintat la gradul de caporal, este mutat pentru dibăcia de care a dat dovadă, la batalionul 64, pentru lansarea minelor. Propus iarăși la înaintare, din cauza strictei supravegheri în care era ținut din cauza rapoartelor din viața civilă, *ca element revoluționar* a fost respins să intre la examen.

Rănit grav la 2 Aprilie 1917 este dus la spitalul din Milano. Nu trăia decît cu gîndul de însănătoșire, spre a putea merge din nou în tranșee. Atunci avea pe el *patruzeci și două* de găuri în carne, făcute de schije și de plumbi, unele vindecate iar altele încă sîngerînde.

Războiul pentru el a fost epoca glorioasă. Acolo și-a desăvîrșit cunoașterea omului și a suferințelor, pe care și-a bazat mai tîrziu întreaga disciplină a partidului. Acolo a întrevăzut pentru prima oară că *disciplina și mai*

ales spiritul războinic sînt necesare naţiunei care se gîndeşte la siguranţa şi viitorul ei.

Iată de unde a izvorît fascismul. „Fascismul s'a născut din adînca şi eterna nevoie a rassei noastre — ariană şi mediteraniană —, care la un moment dat s'a simţit ameninţată în cele mai intime ascunzişuri ale vieţii ei. Eu însumi, eu care l-am creiat, simt cîteodată că mişcarea a eşit din modestele hotare ce-i destinasem. Fascismul are un program gata făcut, bun de realizat pînă în anul 2000, construeşte zi cu zi edificiul voinţei şi al creaţiei măreţe". („Ducele" de Sarfatti).

Şi toate acestea eşite din frămîntarea războiului. Dacă războiul a putut să dea o Rusie internaţională, judaică, ei bine Italiei i-a fost dat să aibe rolul preponderent în toate mişcările, cari s'au făcut şi care se vor face în acest secol.

Lupta cea mare între curentul de dreapta şi cel de stînga a început din momentul cînd Mussolini a intrat victorios în eterna Romă.

De atunci şi pînă astăzi în linia cuceritoare a naţionalismului alături de Italia, a fost aşezată Germania lui Hitler, iar celelalte popoare au început lupta aşa de dîrză împotriva umanitariştilor jidovi, în toate ţările, încît este imposibil ca în cel mult 15 ani să nu avem *blocul creştinismului european.*

FASCISMUL

FASCISMUL

Originile Doctrinei.

Prăpădul războiului adusc, graţie loviturei din Octombrie 1917, alt prăpăd: cel al Rusiei.

Nu trecuse nici doi ani dela această dată şi celelalte ţări unde lipsea mîna forte începură să se agite, înclinînd puternic spre curentul de stînga.

Italia mergea cu paşi repezi spre această prăbuşire, cînd îşi începu adevărata sa activitate, *Mussolini*.

Puţinii amici ce-i mai rămăseseră din *Fasciile de acţiune revoluţionară* îi convocă în ziua de *23 Martie 1919* la Milano, într'o piaţă îndepărtată, numită San Sepolcro. Aci într'o sală mică a unui han, a pus bazele unei noui organizaţii pe care a denumit-o „*Fasci di Combattimento*". Aceste *fascii de luptă* nu cuprindeau în embrion decît vreo 50 de persoane plus Mussolini. Primii cari l-au urmat au fost: Augusto Turatti, Fari-

nacci, Curzius Malaparte, Grandi, Balbo, Bottai, Arpinatti, Rassoni, Longanesi, Pelizzi. Toți republicani și anticlericali. Mîna dreaptă îi era Ferruccio Vechi.

Toate partidele politice: Partidul Socialist, Popular, Clerical, toate se bazau pe o doctrină bine stabilită. Mussolini nu avea nici una.

Pornise la luptă bazat pe altceva, pe ceva nou în istoria lumei. Pornise cu personalitatea sa exercitată înaintea războiului și mai ales în timpul războiului. A pornit la desrobirea Italiei cu spiritul celor morți. Și mai venea cu ceva: cu tinerețea și avîntul tinerilor cari s'au înregimentat în *Fasciile de luptă*, cu tineri de 18 și 20 ani cari știuseră și știau încă oricînd să moară pentru Italia.

I s'a imputat la început că ar avea partid format din *mucoși*, cari nu știau ce voiau...

Ei bine la 1922, vechea generație a fost nevoită să-și plece capul înaintea acestora. Generația tînără, viguroasă prin însăși puterea ei vitală, a zdrobit pe cea îmbătrînită.

Iată și punctele principale pe care le-au fixat atunci, ca reper, în lupta lor viitoare. Voiau să se realizeze:

1) O Constituantă Națională, secția italiană a Constituantei Internaționale a Popoarelor, care va porni la o transformare radicală a bazelor politice și economice ale vieții colective.

Poetul Gabriele d'Annunzio.

2) Proclamarea Republicei Italiene. Descentralizarea puterii executive. Administrarea autonomă a regiunilor și comunelor prin propriile lor mijloace legislative. Suveranitatea poporului, exersată pe calea sufragiului universal, legal și direct al tuturor cetățenilor de ambele sexe, poporul rezervîndu-și dreptul inițiativei prin referedum și veto.

3) Desființarea Senatului. Suprimarea poliției politice. Dreptul de a fi aleși magistrații, independent de puterea executivă.

4) Suprimarea tuturor titlurilor de nobleță și a ordinelor cavalerești.

5) Suprimarea serviciului militar obligatoriu.

6) Libertatea opiniei și conștiinței, a religiei, a asociației și a presei.

7) Un sistem de învățămînt general și profesional, accesibil tuturor.

8) Un maximum de măsuri de higienă publică.

9) Suprimarea societăților anonime și celor pe acțiuni. Suprimarea tuturor formelor de speculație. Suprimarea băncilor și a burselor.

10) Verificarea și impozarea bogățiilor particulare. Confiscarea veniturilor neproductive.

11) Ziua de lucru de 8 ore. Interzicerea lucrului la copiii sub 16 ani.

12) Reorganizarea producției după principiul

cooperativ şi participarea directă a lucrătorilor la beneficii.

13) Desfiinţarea diplomaţiei secrete. (Francmasoneria).

14) Politica internaţională inspirându-se din solidaritatea popoarelor şi din independenţa lor să se constrîngă într'o *Confederaţie a Statelor*. (*Mussolini* de Antonio Aniante).

Pe lîngă acestea s'a luat iniţiativa pentru *fondarea unei miliţii naţională cu o scurtă perioadă de instrucţie şi cu o destinaţie pur ofensivă*. S'a vorbit atunci de *naţionalizarea fabricilor de muniţiuni şi arme, iar politca externă naţională să aibe ca scop, redarea civilizaţiei italiene locul care i se cuvine în lume.*

Cu acest program a început Mussolini. Unele puncte au fost aduse la îndeplinire, iar cele cari nu s'au acomodat la progresul Italiei au fost înlăturate. Iată ce spune şi el în ceiace priveşte doctrina:

„In luna Martie a anului 1919, convocasem la Milano în coloanele ziarului Popolo d'Italia, pe supravieţuitorii „intervenţionişti", cari mă urmaseră, după constituirea Fasciilor de luptă revoluţionară — alcătuite în Ianuarie 1915. Nici un plan doctrinal bine stabilit nu exista în mintea mea. Nu aduceam cu mine decît experienţa trăită a unei singure doctrine: acea a socialismului din anii 1901—1904 pînă în iarna

anului 1914, adică experienţa celor vre-o 10 ani. Aduceam experienţa de partizan al socialiştilor şi pe acea de şef şi nicidecum experienţa doctrinei. Doctrina mea la acea epocă, fusese *doctrina acţiunei.*

O doctrină unică a socialismului acceptată de toată lumea, nu exista pînă în 1915, cînd începea în Germania mişcarea revizionistă condusă de Bernstein şi cînd în contradicţie cu aceasta, în Italia se forma în jocul alternativ al tendinţelor o mişcare de stînga, revoluţionară. Această mişcare, aci, n'a eşit niciodată din domeniul frazeologiei. Pentru socialismul rusesc cele de mai sus arătau preludiul bolşevismului.

Reformism, revoluţionism, centrism, ultimele răsunete ale acestor terminologii sînt precizate, pe cînd în marele torent al Fascismului, veţi găsi curentele lui Sorel, Pégny, Lagardelle, ale *Mişcării Socialiste* şi a falangei sindicaliştilor italieni, cari dela 1904 la 1914 cu *Pages libres* d'Olivetti, *La Louve* d'Orano şi *Devenir Social* de Enrico Leone, au adus o notă nouă în mediul socialist cloroformizat de Giolitti.

In 1919, după ce se terminase răsboiul, socialismul era mort în ceiace priveşte doctrina: el nu exista decît sub forma *urei* şi nu avea decît o singură dorinţă în toată Italia: represalii în contra acelora cari doriseră răsboiul şi cari acum deveneau „ispăşitorii".

Popolo d'Italia (ziarul care a flancat Fascismul atît de bine în toată perioada sa pînă a ajunge la conducere Mussolini, N. A.), își modificase vechiul titlu de „cotidian socialist" în acela de *cotidan al combatanților și al producătorilor.* Cuvîntul „producători" exprima deja o directivă spirituală.

Fascismul n'a fost deloc fructul unei doctrine elaborată într'o cameră de lucru, el s'a născut dintr'o necesitate a acțiunei și *nu s'ar putea spune că n'a fost acțiune. Acesta n'a fost un partid, ci în timpul primilor doi ani, UN ANTIPARTID ȘI O MIȘCARE.*

Numele pe care l-am dat organizației îi fixa caracteristicile (e vorba de Fasci di Combattimento N. A.). Dealtfel acei cari vor reciti în procesele verbale, acum vînturate, ale acelei epoci, ceiace s'a vorbit la adunarea de constituire a *Fasciilor italiene de luptă,* nu veți găsi nicăeri o doctrină, ci o serie de planuri, de anticipări, aluzii, cari trebuiau după cîțiva ani să se desfășoare într'o serie de poziții doctrinare, care făceau din Fascism o doctrină politică bine determinată în raport cu toate celelalte doctrine trecute sau contimporane. Dacă burghezia, spuneam eu atunci, credo că găsește în noi paraträznetul unde să se descarce, se înșeală. Noi trebue să mergem întru întîmpinarea destinului...

Noi vrem să obişnuim clasele muncitoare să fie capabile să conducă şi n'a fost aceasta decît pentru a-i convinge. Nu este chiar aşa de uşor să faci să meargă bine o industrie sau un comerţ, dacă nu cunoşti profunzimile lor.

Vom combate „retrogradismul" technic şi spiritual... Dacă succesiunea regimului se deschide nu trebue să ne găsească nepregătiţi. Noi trebue să o întîmpinăm, iar dacă regimul dispare, noi sîntem aceia care trebue să-i luăm locul. Dreptul succesiunei ne aparţine, pentrucă noi am fost aceia cari am dus ţara în răsboi şi am condus-o la victorie.

Reprezentanţa politică actuală nu ne este de ajuns, noi vrem o reprezentanţă directă a tuturor intereselor... Se va putea obiecta acestui program că vom reveni la corporaţii? Ce importă! Voim ca societatea să accepte revendicările sindicalismului naţional din punct de vedere economic...

Nu este deci ciudat ca din prima zi în Piaţa San Sepolcro, să răsune cuvîntul „corporaţie" care să aibe menirea, ca în timpul Revoluţiei să însemne una din creiaţiile legislative şi sociale ale Regimului! (*Fascismul* de Mussolini).

Mişcarea a pornit cu tot avîntul. Din Martie pînă în Decembrie 1919 din 51 de persoane, găsim 31 de fascii cu 870 aderenţi numai în Milano.

Conducătorii ţin o serie de conferinţe naţionaliste, iar *Popolo d'Italia* lansează mereu articole.

Intrucît mişcarea creştea, căci era singura care putea reprezenta spiritul nou ce se născuse din frămîntările războiului, toate mişcările naţionale sau cele cari se asemănau întrucîtva cu aceasta, au aderat la ea. Rolul principal l-au avut *Combatanţii.*

Marinetti, îşi grupase în jurul lui aderenţii futurismului. După puţin timp trecu de partea lui Mussolini.

Poetul D'Annunzio, poetul naţional al Italiei, în contradicţie cu spiritul general al poeţilor n'a fost nici un moment pasiv. In primele momente unii îl comparau cu Mussolini. Ba unii îl credeau mai energic decît viitorul Duce. De aci frecăturile în culise între ei şi aderenţi.

Puntea a fost trecută cu ocazia rebeliunii fiumeze. Intr'adevăr, Fiume, imediat după încheerea păcii a fost încredinţat unui guvern provizoriu, format din reprezentanţii Angliei, Franţei, Americei, Italiei şi Romîniei (Dr. Coltor). In noaptea de 12 Septembrie 1919, fiumezii s'au răsculat ca să-şi revendice libertatea, în frunte cu Gabriele D'Annunzio.

Fiume era una din cheile Italiei şi acest lucru l-a simţit Mussolini, deaceia a concentrat şi el cele cîteva sute de aderenţi organizaţi, în aju-

torul lui D'Annunzio. Bătălia a fost decisivă, iar legionarii împreună cu fasciștii, aclamară pe Duce și poet. Ghiața fusese ruptă, iar Fiume redat Italiei.

Pe lîngă cei 870 aderenți ai orașului Milano mai erau încă vreo 10.000 în toată Italia.

Progresul se putea vedea în aceia, că peste cîteva luni, în 1920, fasciștii s'au ridicat la 20 de mii.

Ca să crească numărul aderenților, Mussolini făcu un bloc comun cu organizațiile *vechilor combatanți, arditi, nouilor combatanți, republicani, socialiști dizidenți și interviționiști.* Astfel, tocmai cînd Rușii credeau, după lovitura de stat a lui Trotzki-Lenin, că în Italia curentul se va îndrepta mai mult spre stînga, grație acțiunei intense a blocului, Italienii se hotărîseră să urmeze pe fasciști.

Pericolul era iminent și atunci de comun acord socialiștii începură să lucreze mînă în mînă cu bolșevicii. Comuniștii dădeau lovituri pretutindeni. Armata era lovită și batjocorită în toate părțile. Aceasta reacționînd lovea puternic și ea. Fără să fi vrut, grație împrejurărilor, din toate aceste ciocniri cîștigau Fasciștii. Toată lumea era revoltată contra Roșilor. Nu așteptau decît o mînă de fier care să oprească toate aceste orori și apoi să-i conducă. Pregătirea sufletească era deja făcută. Fasciștilor nu

le rămîneau de dus lupte, decît numai și numai contra sindicatelor de lucrători, singurele forțe revoluționare capabile să apere statul burghez contra pericolului comunist sau fascist.

Mussolini dîndu-și seama de importanța instituțiilor, cari ar fi fost greu de cucerit printr'o simplă lovitură, a știut să înjghebeze în uzini, regimente, bănci, în administrațiile publice și în toate locurile de conducere ale unei societăți, celule fasciste, *cari constituiau resortul secret al organizațiilor revoluționare.*

Numele acestor cuiburi se dădeau după inspirația favorită a șefilor lor. Astfel găsim celule denumite: *Capul de mort, Legionarii florentini, Disperații, Salvatorii, Blestemații, Crinul roșu* și altele.

Crezîndu-se că se va putea da lovitura de grație atît comuniștilor cît și socialiștilor, guvernul declanșează greva generală a lucrătorilor din sindicate. *Giolitti* liberalul, a crezut că sindicatele care le avea în mînă îl vor ajuta pentru o contralovitură. S'a înșelat însă.

Steagurile roșii începuseră să fîlfîie deasupra fabricilor. Grenadele zburau pe ferestre în birouri. Mecanicii plecau cu trenurile, iar în mijlocul cîmpului detașau locomotivele lăsînd vagoanele pline cu călători în mîinile comuniștilor. Cei cari nu aderau la mișcare, erau uciși pe loc.

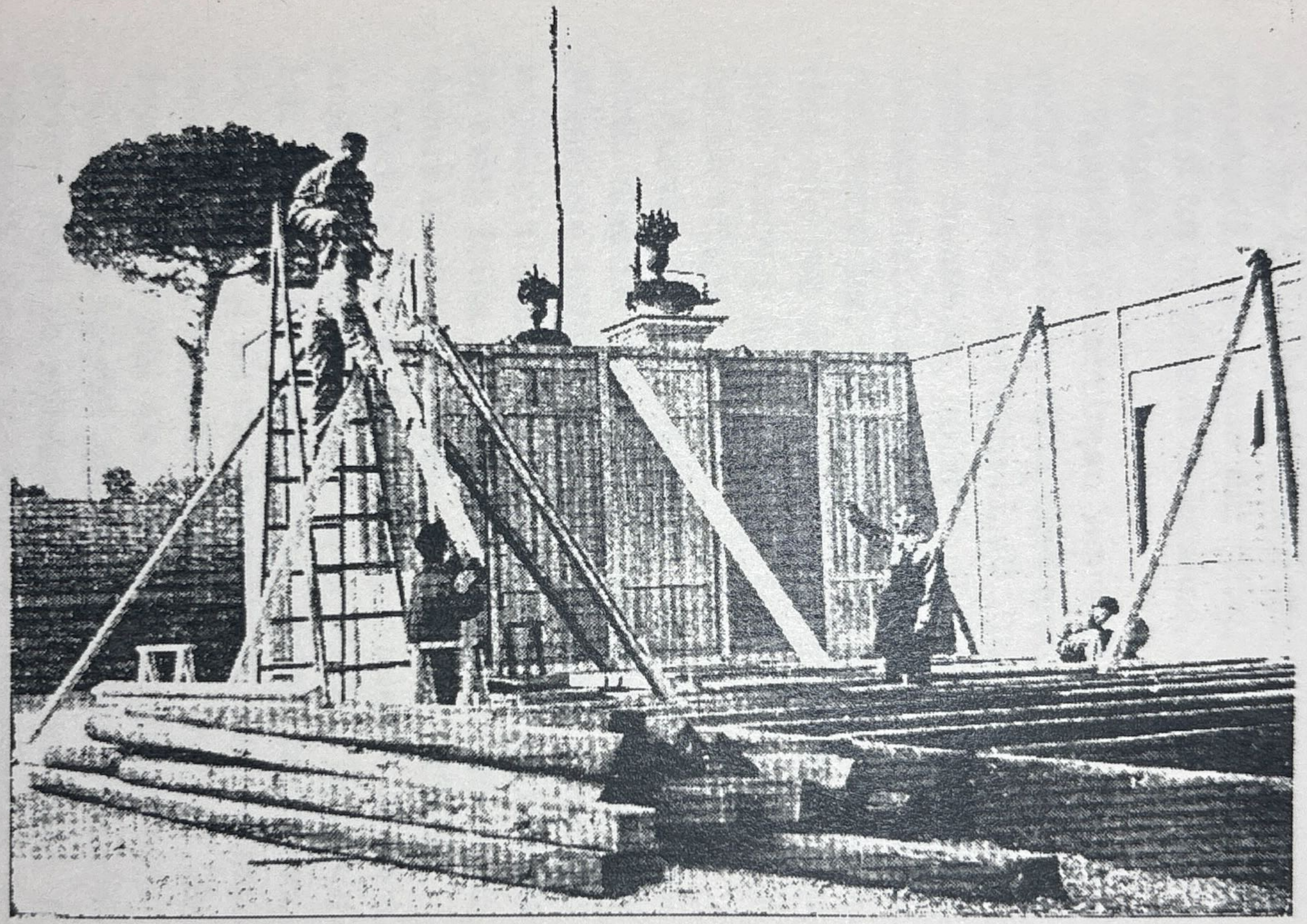

Opera națională pentru protecția mamei și a copilului.
Institutul de reeducație a minorilor. Secția tîmplari.

Impușcăturile și exploziile erau la ordinea zilei, iar baricadele formate din pomii tăiați de pe stradă, uși scoase din țîțîni, birouri devastate și tot ce găseau în localuri, opreau grupele de luptă.

Fasciștii întrebuințau represaliile. Cînd erau puțini nu atacau, chiar cînd erau la strîmtoare. Uzau însă de acte individuale. Distrugeau casele șefilor comuniști, birourile lor și ale cercurilor de lucrători. Cum auzeau că ar fi căzut cineva din cercul lor, începeau atacurile. Adversarii, cînd nici nu se așteptau, erau loviți fără cruțare. Lucrau în așa fel încît intrase groaza în cei de stînga.

Aceste ciocniri violente între roșii și fasciști, dealtfel, își făcuse începutul încă din Noembrie 1920, în Bologna. De aci a început adevăratul război civil ca în 1921 să se întindă în toată Italia. După Salvemini ar fi căzut, în decurs de doi ani, aproape 2.000 de suflete.

Tactica lor a fost rapidă, violentă și fără cruțare. Cămășile negre erau atacate în casele lor: se ridicau baricade pe străzi, iar bande de lucrători și țărani, înarmați cu puști și grenade, ocupau tîrgurile mărginașe. In oraș dădeau lovituri mai ales fasciștilor. (Malaparte).

Cu ocazia acestei greve, din cauza neînțelegerilor, roșii se scindează iarăși în socialiști și comuniști. Acum începură să năpădească în

Fascii nemulțumiții. Pe lîngă aceștia, micii industriași, proprietarii, comercianții, dîndu-și seamă de pericolul care îi amenință, trec și subvenționează mișcarea de dreapta.

Fascismul crescînd, începu să se facă adevărata organizare. Cum însă începuseră să se creieze și nemulțumiri, Mussolini dă un comunicat unde previne pe cei din urmă, că prioritate nu vor avea decît fasciștii *della prima ora.*

Adevărata forță fascistă bazîndu-se pe principiile Ducelui, nu reacționa așa de puternic. Se lucra numai local. El lăsa ca adversarii să se dăstrame. Știa că va fi în folosul său. Intr'adevăr roșii începuseră să scadă simțitor. La o alegere comunală partidele politice antibolșevice căpătară 53 la sută din voturi, pe cînd socialiștii deabia 24 la sută, (1921), nici nu s'ar putea compara cu situația din 1919, cînd cei de stînga aveau 150 deputați în Parlament.

Mussolini s'a conformat proverbului, cine merge încet departe ajunge.

Intrebat fiind de ce nu începe revoluția a răspuns: *„Mi se reproșează de ce nu vreau să fac revoluție? O revoluție trebue înainte de toate să aibă un suflet propriu, foarte bine conturat: Nu se cucerește un popor decît cu idei clare. O revoluție trebue să aibe obiective bine determinate, un program care să-i permită să*

nu moară în iașe cu disensiunile sale interne, a doua zi după victorie". (1912).

Cu toate acestea era cît se poate de clar, în ceiace privește lupta pe care o ducea. In articolul de aniversare a doi ani dela înființarea Fasciilor (23 Martie 1921) Mussolini afirma: „Ce vrea Fascismul? Iată: Să guverneze Națiunea. Iar ca să știți, Fascismul nu este un partid ci o mișcare".

Violența în acel timp era legitimă și într'o parte și în cealaltă. Primii se țineau încleștați cu dinții de învechitul lor program, iar ceilalți erau în legitimă apărare.

„In Iulie, acelaș an, 50 Cămăși negre au fost masacrate în orașul Sarzana în aceiași zi. Alți 100 au fost duși într'o pădure. Legați au fost obligați să treacă prin două șiruri de femei armate cu furci și coase. Toți au fost masacrați. La Empoli o grupă de milițieni au fost omorîți pînă la unul. Apoi: asasinarea tînărului Delpiano a avut aceiaș soartă pentrucă a avut curajul să strige trăiască Italia; omorîrea ferovistului Platania la Rimini, a lui Ferruccio Ruini la Modena, a lui Vacari la Bologna, asaltul cu revolvere și grenade de mînă contra cortegiului funebru a bietului Ruini cu alte două victime, asasinarea studentului Baccolini și a lucrătorului Orlando Antonini și alte multe atentate. Fasciștii, casă pună capăt grevelor

revoluționare și insurecțiilor venite din partea lucrătorilor și țăranilor „cari deveneau din zi în zi mai dese și luau o extensiune și o gravitate supărătoare, au adoptat tactica ocupărei sistematice a regiunilor contaminate". (Mai-parte).

Astfel după un plan bine stabilit, au început treptat, treptat, să cucerească orașe și regiuni întregi, grație camionetelor, care-i transporta rapid dela un loc la altul. Concentrau toate forțele la un loc pînă cucereau regiunea sau orașul, ca apoi să treacă mai departe. Cu această metodă au cucerit și sindicatele.

In Martie, după aniversare, răsboiul civil luase avînt. Adversarii cari nu vedeau cu ochi buni cuceririle acestora, căutau să deruteze pe fasciști și pe însuși Mussolini prin luptele de stradă și chiar prin compromisuri, însă n'au reușit.

Fascismul creștea considerabil. Pentru guvernul burghez *bolșevismul național* devenise mai periculos decît bolșevismul rus.

Giolitti, n'a vrut să creadă niciodată în forța fascistă. O credea prea puerilă ca să poată ajunge să-l înlăture. Deaceia își îndrepta armele mai mult împotriva celorlalte partide. Ultima luptă care a dus-o a fost împotriva *Popolarilor,* a lui Don Sturzo. Fasciștii n'aveau decît de cîștigat din toate acestea.

Bonomi, ministrul de răsboi, avea ce avea cu comuniștii, care-l atacau în situația sa. El dăduse un ordin secret, prin care spunea subalternilor, ca la luptele de stradă dintre comuniști și fasciști, să nu intre în acțiune decît numai atunci cînd fasciștii vor fi slabi. Această situație convenea și guvernului — prin distrugerea comuniștilor — și fasciștilor.

Ca o vădită reacțiune contra *popolarilor* și *socialiștilor*, *Giolitti* dizolvă Camera (1921) și făcu noui alegeri. Surpriza i-a fost mare, cînd în cameră intrară 33 fasciști. Imediat după alegeri, în Noembrie, fasciștii țin un congres la Roma: un preludiu al Marșului.

Anul care a urmat a fost decisiv pentru Fascism. Nu exista comună sau cătun în Italia, care să nu dorească să vadă pe acest răscolitor al sufletului omenesc. Peste tot locul, în toate organizațiile vitale ale Statului, existau cîțiva membri grupați secret, cari înfiltrau otrava binefăcătoare tuturor celor cari simpatizau cu ei.

Sacrificiile pe cari le făceau *tinerii mucoși* întreceau toate închipuirile. Se avîntau acolo unde pericolul era mai mare. Copii de 18 ani îmbrăcați în simbolul lor, *cămașa neagră*, mureau ca și în timpul răsboiului. Dacă vreunul era prins izolat, în tramvai, autobuz, sau pe câmp, era împușcat mișelește. Un fochist care

n'a vrut să strige „trăiască guvernarea proletariatului", a fost aruncat în cazanul locomotivei. Altul în mijlocul unei adunări socialiste, pentru revolta lui, a fost pus la zid și împușcat. Un vagon, în care se afla o grupă fascistă ce se îndrepta spre Bologna, a fost detașat de tren, iar comuniștii cu o mitralieră ce se găsea într'un tufiș i-a decimat. *Se știa a muri*, spune Mussolini.

După *Giolitti*, a luat conducerea guvernării *Bonomi*. Intrucît acesta simpatiza cu fasciștii, la 2 Februarie 1922, i se dă însărcinarea să formeze guvernul lui *Facta*. Puțin timp după aceasta, *Dino Grandi*, care era unul din principalii animatori ai parlamentului, făcu un marș asupra Raveni și ocupă orașul. N'a rămas nici un sediu comunist pe care să nu se arboreze steagul fascist. Inceputul fusese făcut.

Dela 26 pînă la 29 Iulie fasciștii imitară gestul lui Grandi și ocupară Bologna și Ferara. Sediile adversarilor fură din nou ocupate.

Socialiștii scandalizați că le scapă terenul de sub picioare începură să se alarmeze serios, iar Filippo Turatti, conducătorul lor suprem, se duse să protesteze la rege, ca la urmă să-i ceară sub amenințări, chiar guvernul. Nesatisfăcîndu-i-se dorința deslănțui altă grevă generală.

Această grevă le-a fost lovitura de grație pe care și-au dat-o singuri, pentrucă n'au aderat la ea cu toții. *Cămășile Negre* găsind prilej favorabil, reacționară și ei în așa fel încît parară loviturile greviștilor.

Toate tramvaiele, trenurile și fabricile, unde numărul socialiștilor și comuniștilor fusese mare, n'au stat fără să lucreze, nici măcar o oră. Toți fasciștii luaseră locul greviștilor. După 12 ore de grevă, Mussolini a declarat că Italia nu mai există pericol roșu.

Odată cu ocuparea fabricilor începură să ocupe și instituțiile. Din August pînă în Octombrie 1922, 200.000 de Cămăși Negre, pe neobservate ocupaseră toate centrele vitale ale Statului.

Acum guvernul era acela care se alarmase serios. Pentru el nu exista alt pericol decît cel fascist, pe care-l cam neglijase. Mussolini declarase că este pregătit și gata de a conduce Italia.

Incepuse chiar *greva legală* patronată de guvern. Mussolini lucra cu înlocuirea greviștilor cu fasciști, iar pentru revoluție avea contra revoluția. Simțise adevăratul puls al mișcărilor de massă.

Guvernul burghez, ca și altădată Kerenski în Rusia, la toate mișcările fasciștilor răspundea

cu măsuri polițienești, în loc să lucreze cu aceiași tactică. In Rusia, Stalin a putut să înlăture pe Trotzki, numai grație cunoștinței ce o avea de tactica subminării, pe care o întrebuințase jidovul și pe care a întrebuințat-o și el: atacului invizibil, i-a opus o apărare invizibilă.

MARŞUL ASUPRA ROMEI

MARŞUL ASUPRA ROMEI

Adunarea pentru revendicarea puterii, Fasciştii au ţinut-o la 24 Octombrie 1922 la Neapole, pe arena sportivă Arrenacia. Discursul lui Mussolini s'a terminat în uralele mulţimei, care nu contenea în strigătele de *Roma, la Roma*. Entuziasmul celor peste 40.000 de fascişti ajunsese la culme. Tot în această zi Ducele a afirmat credinţa Cămăşilor Negre faţă de Monarhie.

Delirul cuceririi se întindea din oraş în oraş, iar tinerii nu aşteptau decît un singur cuvînt, al Ducelui, ca să pornească.

Imediat după congres s'a format un comitet central de conducere numit *Quadrumvirat*, secret, compus din *Italo Balbo, Michele Bianchi*, generalul *Emilio de Bono* şi *Cesare Maria de Vecchi*, avînd cartierul general în Perugia, care a lansat imediat după constituire, următorul comunicat, important pentru expunerea ce o face:

FASCIȘTI ITALIENI !

Ora luptei decisive a sunat ! Sînt patru ani decînd armata națională deslănțuia în acele zile, ultima ofensivă care trebuia să ne ducă la victorie.

Astăzi armata Cămășilor Negre afirmă din nou victoria militară și aleargă disperată la Roma, ca să o întoarcă la vechea glorie a Capitoliului.

Cu începere de astăzi, mobilizarea a sunat. Legea marțială fascistă intră în vigoare. Sub ordinul Ducelui, funcțiunile militare, politice și administrative ale direcției Partidului sînt înmînate unui Quadrumvirat de acțiune, secret, avînd puteri depline dictatoriale.

Oștirea, suprema rezervă și gardă a Națiunei, nu trebue să ia parte la luptă.

Fascismul reînoește marea sa admirație pentru armata victorioasă a lui Vittorio Venetto.

Fascismul nu merge contra reprezentanților forței publice, ci contra unei classe politice perimată de slăbiciunile spiritului și care constitue „burghezia productivă".

Noi știm că Fascismul va impune Națiunei o disciplină unică și că el va susține toate forțele, contribuind la expansiunea sa economică, relevînd bunul tralu.

Lucrătorii, cei ai pămîntului şi ai fabricilor, acei ai transporturilor şi ai birourilor, nu au a se teme cu nimic de puterea fascistă. Revendicările lor legitime vor fi protejate cu toată grija cuvenită. Cu adversarii noştri vom fi generoşi, dacă-şi vor păstra calmul, de nu, vom fi fără milă.

Fascismul trage cu paloşul pentru a tranşa numeroasele noduri gordiane, cari împiedică şi paralizează viaţa Italiei.

Noi luăm ca martori pe Dumnezeu şi sufletul celor 500.000 de morţi ai noştri că un singur avînt ne mînă înainte. O singură voinţă ne uneşte, o singură dorinţă ne înflăcărează: să contribuim la mărirea şi fericirea Patriei.

Fascişti din întreaga Italie!

Incordaţi-vă mintea şi forţele voastre la desăvîrşirea patriei romane.

Noi trebue să învingem. Vom învinge.

Trăiască Italia! Trăiască Fascismul!

Quadrumviratul

In seara zilei de 27 Octombrie ordinul categoric al Ducelui era ca să se concentreze fiecare în oraşul său. Nu exista funcţiune de Stat, care să nu fi fost ocupată de ei.

De mare ajutor le-au fost şi cei cîţiva generali activi şi în rezervă, cari trecuseră în fruntea Fasciilor. Pe lîngă oraşele şi provinciile

ocupate încă în August, se ocupară rapid și Toscana, Grande Latium, Ombrina și altele.

Toate erau cucerite mai repede sau mai încet, după rezistența ce li se opunea.

Din trei puncte diferite ale Italiei înaintau spre Roma grupe, cu fasciștii lor organizați și înarmați militărește. Conducerile principale le aveau generalul Fara, Bottai și Ballastrini.

Pe unde treceau, noaptea, ocupau edificiile publice, gările, centralele telefonice și telegrafice, arsenalele, redacțiile ziarelor și altele. Trenurile pline, conduse de mecanicii fasciști cărau sute de grupe spre Roma.

Dimineața populația Romei s'a deșteptat în imnurile acestora. *Giovinezza*, era în toi. Mussolini prudent stătea la Milano asistînd la Operă.

La 28 Octombrie 1922 ora 8 dimineața, primul ministru alarmat prezintă regelui ca să semneze decretul instituirii stării de asediu.

Regele a refuzat categoric. Ce l-a determinat nu se poate ști. Simpatiza cu ei, sau îi era frică de o eventuală abdicare? Istoria ne-o va spune [1]).

---

1) Intr'un articol asupra Italiei, *Je suis partout*, Anul 6, Nr. 225, se spune că starea de asediu era semnată dar De Vecchi, intim al regelui, l-ar fi sfătuit să nu deslănțuie, prin decretare, un război civil și atunci actul ar fi fost rupt.

La ora 10 și douăzeci *Facta*, fără autorizarea regelui decretează starea de asediu. Ministrul de răsboi, veni și comunică regelui că armata se opune să oprească pe fasciști. Simpatiza fățiș cu ei.

La ora 12, regele alarmat de urmări, anunță oficial nevalabilitatea stării de asediu. Fasciștii căpătară și mai mult curaj.

Dela 28 la 31 Octombrie se strîng la Roma 52.000 de Cămăși Negre.

In după amiaza zilei de 28, vechea conducere, într'un ultim spasm, încercă formarea unui guvern de mînă forte. Nimeni însă nu și-a luat răspunderea. Era prea tîrziu. Legionarii fasciști creșteau din oră în oră. Manifestările pe stradă se făceau în cea mai perfectă ordine. Iar armata? Armata înțelegătoare stătea și privea.

Față de această situație, Regele telefonează lui Mussolini să vie la Roma. Acesta neîncrezător comunică prin fir, că nu vine pînă ce nu i se transmite dorința oficial și telegrafic.

Sosindu-i telegrama, cu trenul personal de 8 seara, — refuzînd trenul special care costa prea mulți bani — și cu aceasta își trase linia de conduită pentru viitor, — sosește la Roma.

La 30 Octombrie 1922, la ora 5 dimineața, Mussolini intră în Roma, prin *Porta del Popolo*

în fruntea fasciilor, fiind flancat de Amiralul Thaon de Revel și de generalul Diaz, ministrul de răsboiu.

În cîntece și aclamări trec prin fața balconului regal, unde regele le răspunde la salut.

Peste cîteva ore este primit în audiență. După *Valera* el ar fi spus: „Majestate, venind să lupt, din fericire fără vărsare de sînge, îmi cer scuze să mă prezint încă îmbrăcat cu Cămașa Neagră. Aduc Majestății Voastre, Italia lui Vittorio Veneto, care se dăruește cu totul nouilor victorii. Sînt fidelul servitor al Majestății Voastre". Și cu aceasta, a luat în mîinile sale, conducerea Italiei.

„Intr'o revoluție sînt acceptabile toate declarațiile", spune iarăși Valera. Căci iată ce se întîmplă: toți republicanii cari aderaseră la mișcare nu se așteptau ca Șeful lor „să cadă în compromis" spuneau ei. Insuși punctul 2 al primului program alcătuit în Piața San Sepolcro o cerea aceasta. Deaceia neadmițînd atitudinea lui Mussolini se retraseră imediat din luptă. Strigătele de Trăiască Regele se auzeau din ce în ce mai des pe străzile Romei.

Cu o primă măsură de hotărîre și disciplină, Mussolini dă ordinul de retragere a celor peste 52.000 de fasciști. In 24 ore Roma și-a recăpătat liniștea.

Din 14 mandate ale noului guvern, fasciștii nu aveau decît cinci. In plus patru subsecretariate. Mussolini avea Președinția, Interńele și interimatul Externelor, *De Stefani* la Finanțe, *Giuratti* la Colonii, *Giovanni Gentile* la Instrucție. In plus aveau pe generalul *Diaz* — simpatizant — la Răsboiu.

Și astfel după trei ani de lupte pe baricade, de frămîntări și sacrificii pecetluite cu sînge, Ducele începu să guverneze Italia.

RĂUTĂȚI INTERNAȚIONALE

RĂUTĂȚI INTERNAȚIONALE

Odată cu întronarea sistemului fascist, adversarii de marcă, socialiștii și francmasonii, se refugiaseră prin Franța, Austria, Germania și Jugoslavia. De aci susținuți de finanța internațională judeo-masonică, începură campaniile de presă pentru defăimarea noului regim.

In ziare începură descrierile ororilor fasciste și a caracterului lui Mussolini, tratîndu-l ca necivilizat din toate punctele de vedere.

La un moment dat Italia, ca și astăzi Germania lui Hitler a rămas complet izolată de celelalte țări. Adversarii credeau că prin astfel de procedee vor putea îndupleca pe Mussolini să abdice, iar poporul să se răscoale. Mijloacele însă de cari dispunea Mussolini erau într'adevăr de natură să sperie pe ori care perciunat sau umanitarist, care țipa dela sute de kilometri în contra regimului.

Unii au fost mai îndrăzneți. *Mateotti* a ridicat glasul prea puternic, și atunci, în ziua de

10 Iunie 1924 a dispărut. Socialiștii alarmați au protestat energic în Cameră, iar protestele lor au avut oarecare ecou în rîndurile socialiste ce mai rămăseseră.

Se spune că pentru Duce acest moment a fost foarte dificil. Totuși le-a dovedit că în răsboiul pentru independența spirituală a Italiei toate trebuiau să fie admise.

Cine nu este cu mine este contra mea, a declarat el.

Unii spun că Mateotti ar fi fost suprimat din ordinul lui Mussolini. El a negat acest lucru, și chiar dacă el ar fi ordonat, ar fi avut dreptul s'o facă. Pentru salvarea unei țări nu contează cîțiva pigmei, cari caută cu tot dinadinsul s'o compromită. Ca să-și arate și răspunderea ce o avea ca șef, s'a prezentat în Parlament, unde a declarat că tot ceia ce s'a întîmplat ia asupra sa.

Cămășile Negre au început atunci o serie de întruniri în care au înfierat toate acțiunile diplomației secrete. Ca să arate cît contează Mussolini pentru ei, Roberto Farinacci a spus într'o adunare că „înainte de a atinge pe Duce, adversarii noștri trebue să treacă peste trupul nostru". Mitul nu putea să fie atins de nimeni și cu nimic.

Socialiștii începuseră și ei să ție întruniri de protest în toate provinciile. Imediat Mussolini

a mobilizat cadrele fasciste și a atacat în plin sindicatele. *Grandi* în adunarea fasciilor din Bologna declara: „In acest moment nu este în joc soarta unui partid ci soarta Națiunei întregi". Ofensiva se luase întrucît la 27 Iulie 1924 socialiștii convocaseră adunări în toate orașele pentru răsturnarea guvernului. Ziarele adverse aveau pagini întregi împotriva „guvernului asasin".

Văzînd că, pe această cale nu pot să acționeze, cheia guvernării fiind Mussolini, adversarii au pus la cale atentate.

După un an dela moartea lui Mateotti, la 4 Noembrie 1925, deputatul socialist *Zaniboni*, a tras cîteva focuri de revolver în Duce fără să-l atingă.

La 7 Aprilie 1926, o englezoaică *Gibsson*, trăgînd cu pistolul în Mussolini, l-a rănit la nas.

După alte șase luni, în Septembrie, un oarecare *Lucetti* a aruncat o grenadă care a explodat în urma mașinii Ducelui. Ca prin minune nimeni n'a fost atins.

Peste o lună, la 31 Octombrie 1926 un tînăr, *Anteo Zamboni* a încercat să tragă în Mussolini la Bologna. Mulțimea înfuriată l-a linșat.

Scurgîndu-se atîtea atentate în perioade scurte, pentru prevenirea lor și mai ales a acțiunii adversarilor s'a constituit în acel an un *Tribunal special pentru siguranța Statului*, iar după

această dată, începu și ultima ofensivă a fascistilor.

Tot atunci, prin decret s'au desființat toate partidele politice împreună cu gazetele lor. Măsurile de represiune au fost la ordinea zilei. Dela această dată, odată cu înlăturarea tuturor adversarilor, cari deveniseră la un moment dat prea periculoși, a început adevărata dictatură fascistă.

Campaniile presei din străinătate ajunsese și ele să avorteze ultimele rînduri împotriva Italiei. Își dădeau seama că orice acțiune și intervenție le era inutilă.

Cu toate acestea la 12 Aprilie 1928, la Tîrgul de Mostre din Milano, cînd Ducele făcea inaugurarea, a explodat o grenadă. Mussolini a scăpat iarăși neatins. Viața lui era mai lungă de cît o credeau adversarii.

Incepînd cu anul 1927, încetul cu încetul, statele europene au ajuns să recunoască forța Italiei fasciste și a Dictatorului său.

După răsboi din toate țările închegate în granițe noui, Mussolini a fost primul care a afirmat *naționalismul integral*. Este primul care a simțit pericolul societăților umanitariste, care sub masca socialismului sau comunismului au vrut să experimenteze și să aplice formule judaice pentru viitorul stat internațional sub conducerea fiilor lui Israel. In Rusia au reușit

credeau că vor reuși și în Italia. Planul cel mare de a ocupa la început ideologic și apoi teritorial, punctele principale ale Europei, Rusia, Italia, Spania și Franța, nu le-a reușit întocmai.

Rusia prin înlăturarea „jidovului mizerabil", Trotzki, a început întrucîtva să simtă pericolul ce-l pot aduce aceștia și-i înlătură, încetul cu încetul, din funcțiunile Statului. Așa se spune! Dar este adevărat? Numai viitorul ne va putea confirma.

REALIZĂRI

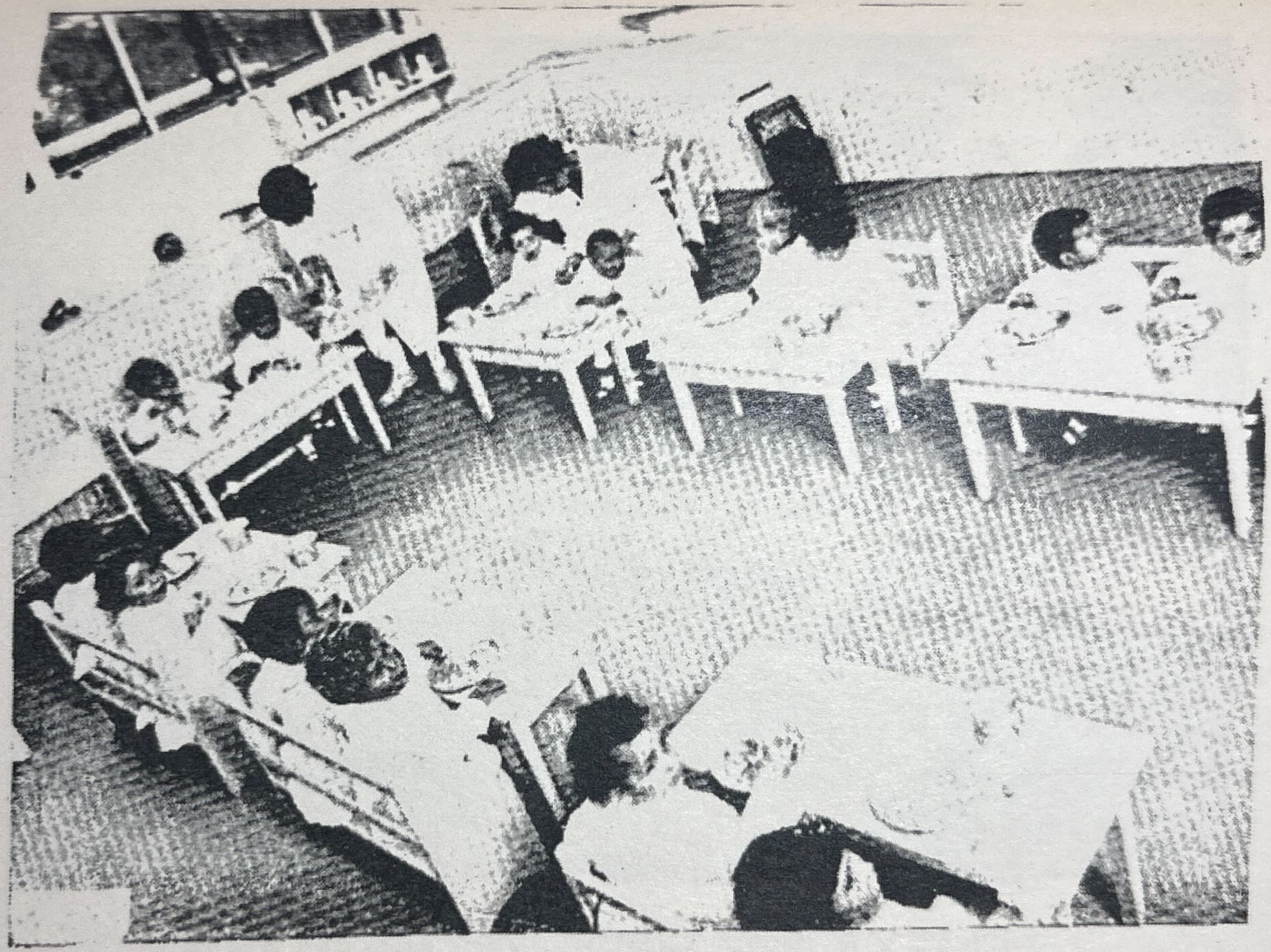

Opera națională pentru protecția mamei și a copilului.
Sala de mese într'un „Centru de asistență".

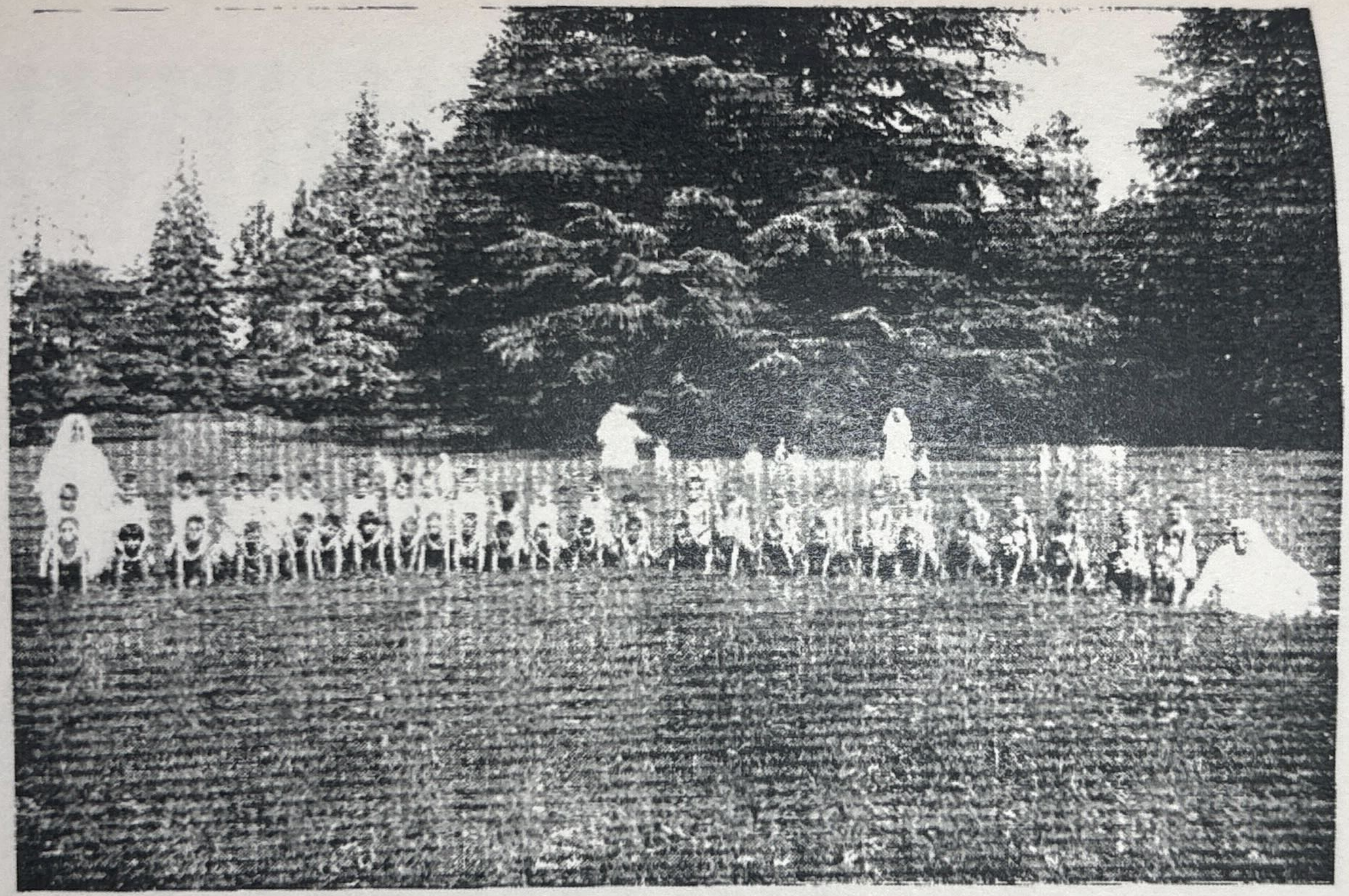

Opera națională pentru protecția mamei și a copilului.
Colonia dela Aperto.

OPERA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA MAMEI ȘI A COPILULUI

Preocuparea de căpetenie a actualei conduceri fasciste este aceia de a forma cetățeanul de mîine al Italiei. Astfel se explică grija cea mare ce se dă copilului încă dela naștere.

Constituită definitiv prin legea din 10 Decembrie 1925, Opera Națională pentru protecția mamei și a copilului, a fost un omagiu ce s'a adus celei ce prin suferință dă naștere omului, veneraţiunea mamei mergînd pînă la cult.

Această Operă își propune să proteguiască mamele în așa măsură încît să fie o plăcere pentru ele creșterea copiilor. Astfel există articol de lege prin care o femee nemăritată care dă naștere unui copil, să fie întreținută de Stat atît ea cît și copilul timp de doi ani. Avortul este pedepsit cu cea mai mare strășnicie, iar divorțul este scos din uz.

Grație acestor măsuri, în ultimii zece ani, populația Italiei a crescut îndoit în comparație cu alte țări prolifice.

Mortalitatea infantilă a scăzut enorm, iar copiii în loc să fie aruncați pe drumuri sînt feriți din cea mai fragedă vîrstă de către Stat de toate plăgile sociale existente.

In sînul acestei Opere există conferențiari speciali, cari se ocupă numai cu propaganda natalității, fie prin simple adunări, fie mai ales prin radio și cinematograf.

S'au făcut școli speciale de puericultură, eugenetică și chiar catedre ambulante unde medici și oameni cu experiență lămuresc mulțimea asupra marei probleme sanitare. Toată propaganda aceasta este condusă de așa numitele Subcomisariate Sanitare ale Operei. Pentru profilaxia tuberculozei se lucrează pe toate căile posibile.

Tot de resortul acestei Opere Naționale este propagarea unei alte probleme destul de importantă.

Războiul Mondial a adus odată cu actuala criză economică și o depopulare a satelor, prin plecarea dela vatră a numeroșilor săteni ca să-și agonisească hrana de toate zilele în orașele cosmopolite fie ca lucrători manuali fie ca servitori.

Repopularea comunelor rurale, sau mai bine zis *ruralizarea*, în ultimul timp a dat roade neașteptate, prin clădirea diferitelor oficii de cari sînt lipsiți sătenii în chiar comunele lor și prin plasarea lor la munca cîmpului.

Insuflîndu-li-se de către propăvăduitori iubirea ce trebuia s'o aibe față de mediul sănătos din care s'au desprins s'a realizat în mare măsură atît descongestionarea orașelor cît mai ales repopularea mult dorită a satelor.

Și în fine, o altă problemă, condusă de această Operă este problema minorilor, a acelor copii cari în Rusia imediat după revoluție năpădeau ca lăcustele pe străzile Moscovei, Leningradului, ș. a.

Acestora li se face o educație specială, fiind sustrași complet tribunalelor civile pentru delictele ce le-ar comite și dați unor tribunale speciale cari-i feresc de promiscuitatea închisorilor.

Centrele materne. Pentru maternitate s'au înființat un fel de centre tip, simple dar higienice. Fiecare din ele are un dispensar, un azil pentru copiii de lapte, o cantină specială pentru lehuze, o infirmerie pentru nutriția bolnavilor din cartier și o plajă artificială amenajată pentru raze ultraviolete.

Aci se dau primele îngrijiri mamelor bol-

nave, copiilor şi tuturor celor cari stau în apropierea unui astfel de centru.

In fiecare vară se fac colonii, iar fiii lucrătorilor săraci sînt duşi şi întreţinuţi de Stat, la munte sau la mare, după indicaţia medicilor specialişti ai centrelor materne.

Căci o naţiune are nevoie de fiii ei capabili s'o apere, iar aceşti fii nu pot fi făcuţi capabili decît în naţiune şi prin naţiune.

MILITARISMUL

MILITARISMUL

Regimul de astăzi al Italiei se diferențiază fundamental de cel trecut atît ideologic cît și practic, nu numai în conducerea inițială propriu zisă, ci pînă în cele mai mici amănunțimi umane ale vieții fasciste.

Școala a fost pusă pe baze cu totul noui, iar primul reviriment în această direcție a fost așa numita *Riforma Gentille.*

In trecut, gimnastica în școli, fusese pusă pe ultimul plan, situație ce dăinue și acum în toate țările democratice. (Dar o fi existînd astăzi o adevărată țară democrată?).

In Italia mussoliniană astăzi i s'a dat valoarea ideală a gimnasticei căci „Fascismul tinde spre un om ideal unde desvoltarea fizică se armonizează perfect cu desvoltarea intelectuală a italianului matur".

Iată motivul pentru care, în 1929, Ministerul Instrucțiunii Publice a fost transformat în *Ministerul Educației naționale*, arătînd lumii, odată pentru totdeauna, că rolul acestui minis-

ter este numai și numai organul care disciplinează perfect spiritul național.

Fascismul concepe educația fizică nu ca o școală de atletism, de acrobație sau de profesionism sportiv, ci ca o școală a voinții, a caracterului, a stăpînirii de sine, a forței disciplinate, a înălțării spiritului și în sfîrșit a ridicării Națiunei Italiene. (*Giuliano Balbino*, fost ministru al acestui departament) *).

Copilul italian intră în cadrele fasciste din cea mai fragedă vîrstă. Imediat ce împlinește 4 ani este înscris în organizația *Figli della lupa* (Fiii Lupoaicei), o *secțiune a Ministerului Educației Naționale* înființată în ultimul timp, cu ocazia celei a 16-a aniversări a formării primelor Fascii. (23 Martie 1935).

Indată ce copilul a ajuns la 8 ani este înregimentat în rîndurile viitorilor pionieri ai Fascismului. Feciorii intră în *Balilla* și poartă cămăși negre — simbolul severității și al asprimii vieții, iar fetele intră în *Picole Italiene*. Ele poartă cămașă albă.

Opera *Națională Balilla* a fost instituită prin legea din 3 Aprilie 1926, iar prin decretul regal din 14 Septembrie 1929 a fost trecută la *Ministerul Educației Naționale*.

---

*) In Februarie 1935, titular al acestui minister a fost numit *Cesare Maria de Vecchi di Val Cismon*, unul din Quadrumvirii Marșului asupra Romei.

Balilla e administrată de un *Consiliu Central*, compus dintr'un președinte, un vice-președinte și 24 consilieri. Tot ea distribue celor merituoși numeroase premii și medalii și pentru cei ce se remarcă. In fiecare provincie există cîte un comitet provincial — în comune, comitet comunal — toate sub conducerea directă a Consiliului Central.

Conducătorii *Balillei* sînt recrutați din școala, special amenajată în acest scop, numită *Academia fascistă de educație fizică*.

Cercetășia este interzisă în Italia, întrucît propagă spiritul internaționalist, pe cînd Balilla înfiltrează spiritul răsboinic și național.

Numirea i s'a dat după copilul Genovez, Balilla, care a dat semnalul revoluției în 1779, aruncînd cu o piatră în austriaci. Grație acestuia s'a început revolta, iar austriacii au fost goniți din Liguria.

La vîrsta de 8 ani li se dă cîte o pușcă, obligîndu-i să facă trageri. Aceasta este prima perioadă de pregătire adevărată a fascistului, pentru apărarea Italiei. Fiecare unitate, băeți și fete, fac instrucție în ansamblu cîte două ore pe zi.

Conducerea acestor unități o au ofițerii cu vechime. De aci se recrutează milițienii, șefii milițienilor și viitorii conducători ai armatei.

Cei mai apți sînt ridicați de către șefii respectivi și îndrumați în consecință.

Dela 14 la 18 ani, cei din Balilla devin *Avanguardisti*, iar fetele *Giovane-Italiene*.

Primilor li se face educația pur militară. Trag la țintă cu pușca și mitraliera, execută marșuri forțate, li se dau lecții de strategie și de ofensivă.

Fetele învață gospodăria, croitoria, infirmeria și în cea mai mare măsură higiena și puericultura.

Nu există colț al Italiei, unde să nu auzi cîntîndu-se *Giovinezza*.

Toată educația pe care o primesc tinerii italieni este în spiritul răsboinic. Ei trebue să fie gata oricînd la apărarea și integritatea Italiei.

Unii înțeleg rău această pregătire. Fascismul nu vrea să asmută tinerile lui generații la vărsarea de sînge. Nu face altceva decît să se conformeze dictonului: dacă voești pace, să te pregătești de răsboi.

Pentru acești tineri, Ducele este totul. El este șeful care conduce destinele Italiei și știe ce face: „El nu greșește niciodată", spun fasciștii. Tot ceiace gîndește Mussolini izvorește din milioanele de suflete italiene.

Tînărul *avanguardist* la intrarea în organizație depune un legămînt: *Jur că voi urma* fără să șovăesc *ordinele Ducelui și voi servi*

cauza revoluției din toate puterile mele, iar de va fi nevoe chiar cu prețul sîngelui meu.

După ce tînărul italian a terminat perioada *avanguardismului*, la 18 ani, intră în *Miliția voluntară pentru Siguranța Națională*, aparținînd Forței Armate.

Miliția este voluntară, iar înlăuntrul ei intră numai indivizi apți și fără defecte. Disciplina militară primează. Cel care calcă ordinele este sancționat aspru.

Pentru mai buna desvoltare a psihicului și a ambiției de a întrece pe ceilalți, în toate acțiunile lor, șefii întrebuințează stimularea. Fiecare trebue să facă mai mult decît celălalt. Iar pentru sforțarea pe care o depune tînărul fascist primește încurajări verbale sau premii de valoare.

Cîntecele lor le ridică moralul în așa fel, încît ajung să spună că pentru ei nu există imposibil: *Fascistului totul îi este posibil.*

Cei cari își consacră viața *Miliției*, deci își fac o carieră din ea, primesc o leafă, ce întrece cîteodată suma de 700 lire.

Pentru un fascist *Patria* este un simbol și o realitate, care trăește în el, în afară de el și peste tot cuprinsul unde viețuește vreun cazație depune un legămînt: *Jur că voi urma fără să șovăesc ordinele Ducelui și voi servi*

Iată cele zece legi ale miliţianului fascist, pe care le are în suflet şi în sînge:

1) Să ştii că miliţianul fascist nu trebue să creadă în pacea universală.

2) Zilele de închisoare, sînt în totdeauna meritate.

3) Serveşte Patria păzind chiar un bidon cu ulei.

4) Camaradul tău trebue să-ţi fie ca şi un frate, pentrucă el trăeşte şi gîndeşte ca şi tine.

5) Puşca şi raniţa îţi sînt date nu ca să faci paradă, ci să ai grije de ele pentru vreme de răsboiu.

6) Să nu spui niciodată „Plăteşte Statul pentru mine", pentrucă cel care plăteşte eşti tu însuţi, iar guvernarea actuală nu este decît ceiace ai vrut tu să fie şi pentru care porţi *Cămaşa Neagră.*

7) Disciplina este soarele armatelor. Fără ea n'ar exista armată şi soldaţi, ci debandadă şi destrămare.

8) *Mussolini are întotdeauna dreptate.*

9) Voluntarul nu poate avea circumstanţe atenuante, atunci cînd nu se supune legilor miliţiei.

10) Un lucru trebue să-ţi fie mai scump decît însăşi existenţa ta: Viaţa Ducelui. Să mulţumeşti în fiecare zi bunului Dumnezeu că ţi s'a dat să te naşti italian şi fascist.

Miliția este instrumentul puterii fasciste. Ramificațiile ei se întind în tot cuprinsul Italiei. Ea este împărțită în șase părți distincte: Miliția Voluntarilor, Căilor Ferate, Poștelor, Telefoanelor și Telegrafelor, Drumurilor, Porturilor și Pădurilor.

In 1933, Miliția număra 400.000 de aderenți, Balilla vreo 900.000 și Avanguardiști vreo 350 mii. Toți sînt echipați militărește. *Armata propriu zisă a Italiei este deasemenea fascistă.*

Pentru cei cari se dedică studiului și urmează la Universități, intră în G. U. F., Grupul Universitar Fascist, avînd oficiosul *Venti Anni* care apare la Torino.

Cassa Scolastica și Opera Universitară procură studentului sărac pe lîngă întreținere gratuită și asistență socială, toate cărțile de studiu și de lectură de care are nevoie.

Astăzi Fascismul este partid, miliție și corporatism.

DOPOLAVORO

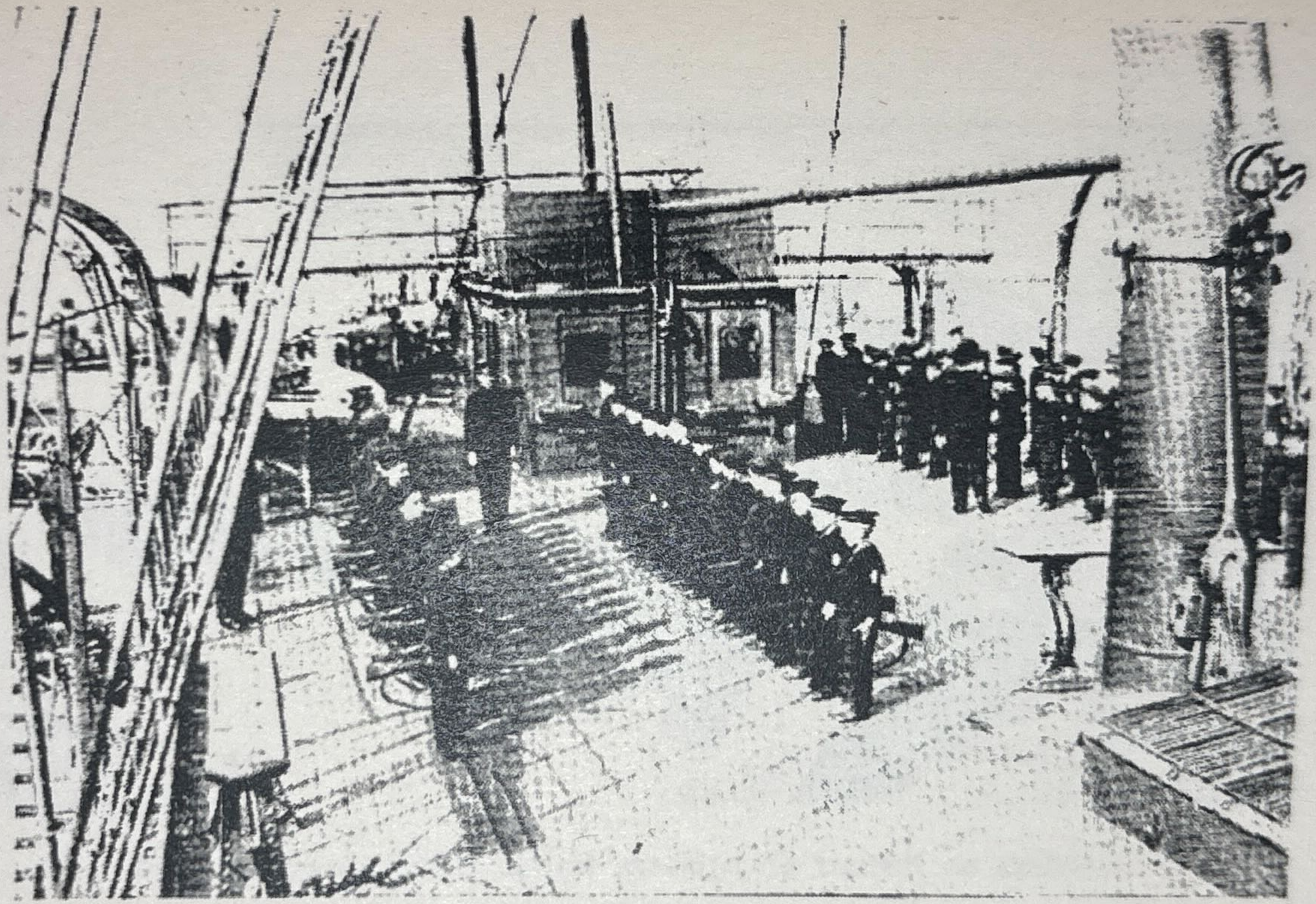

Opera națională Balilla — Exerciții de marină.

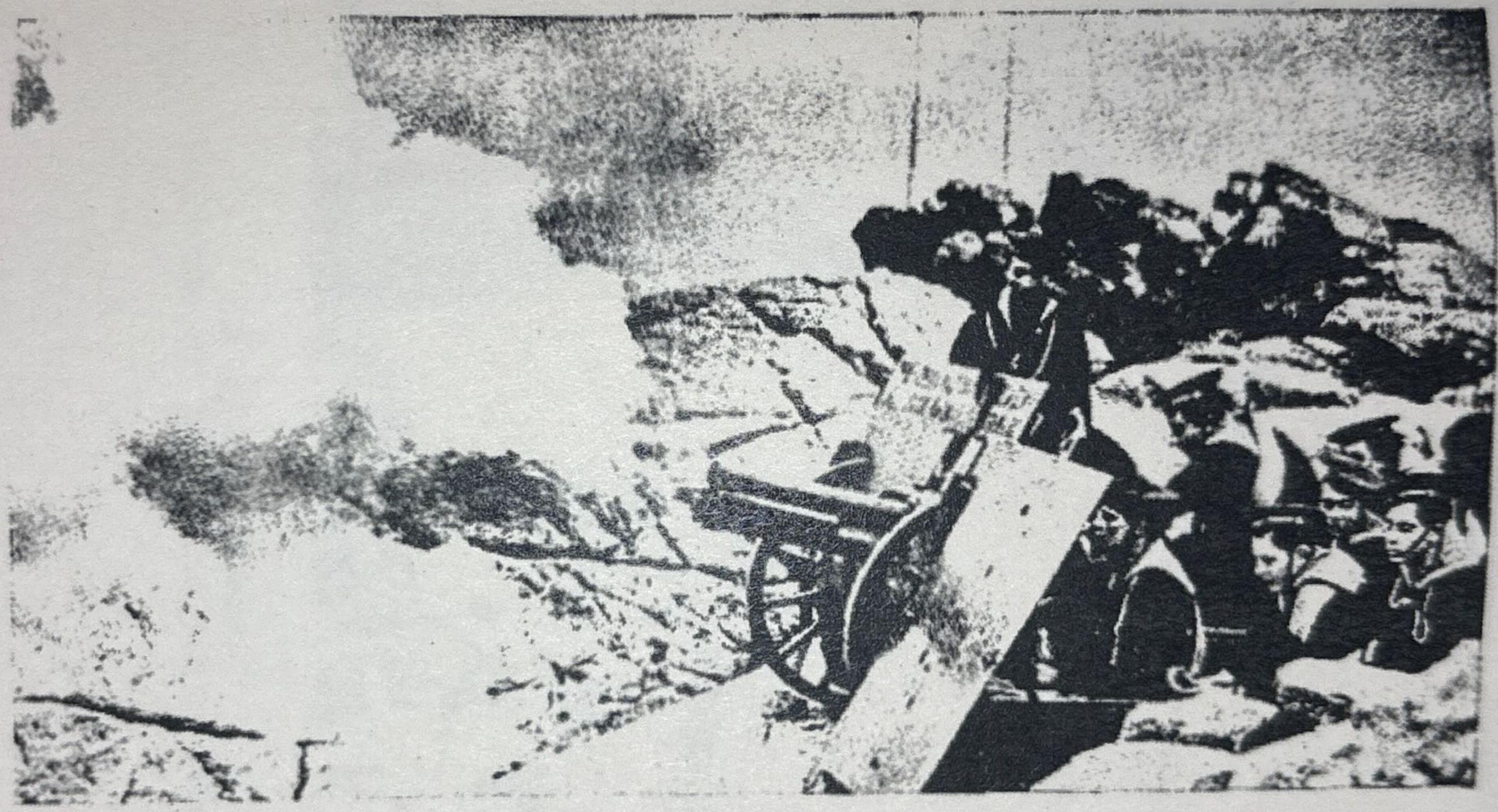

Tinerii Avantgardisti făcînd exerciţii de trageri de artilerie.

Academia fascistă.
Exerciţii de gimnastică ale elevilor.

Tineri Avantgardisti pe stâncile Alpilor.

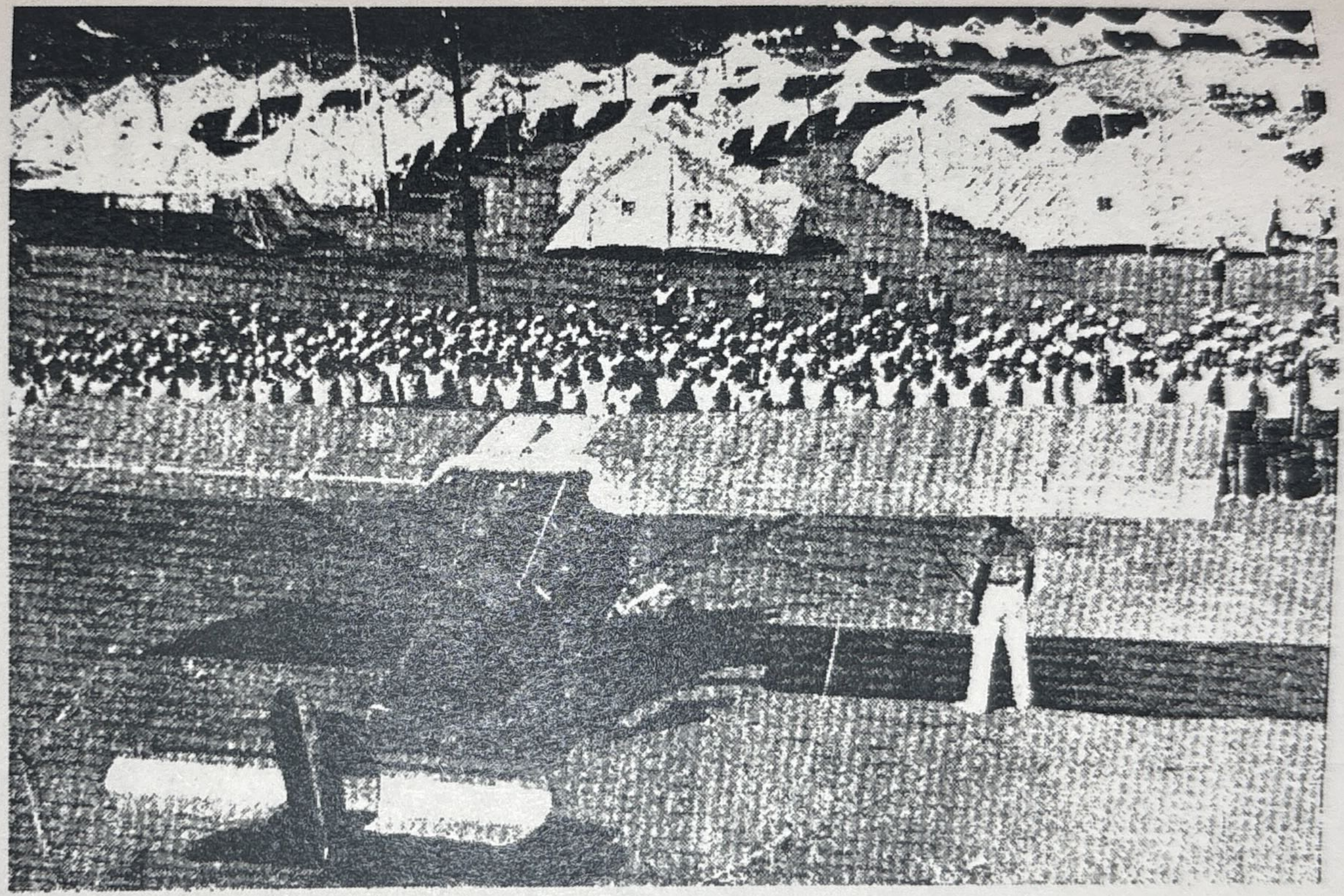

Technica zborului.

DOPOLAVORO

Opera națională *După-Lucru*, este o organizație fascistă, care concentrează tot ceiace privește plăcerile și mai ales educația poporului în spirit fascist, național, în afara lucrului său. (Muzică, sport, teatru, fanfare, orchestre și altele). Sînt un fel de cluburi unde asociațiile de țărani sau muncitori își găsesc recreierea după munca săptămînală. (E. Schreiber).

Intr'o asociație *Dopolavoro*, vei găsi tot strictul necesar pentru recreiația spirituală și materială a lucrătorului: o bibliotecă, sala de consfătuiri, teatrul său, cantină, restaurant, etc.

Articolul prim al legii *După-Lucru*, definește clar: „S'a instituit cu sediul la Roma, Opera Națională Dopolavoro, avînd ca scop:

a) De a favoriza întrebuințarea sănătoasă și cu folos orele libere ale lucrătorilor intelectuali și manuali, cu ajutorul instituțiilor destinate la desvoltarea capacității lor fizice, intelectuale și morale.

b) De a purta grije la sporirea și la coordonarea acestor instituții, procurînd aderenților și aderentelor tot ajutorul necesar...

Inființată la 1 Maiu 1925, pînă astăzi această operă națională cuprinde cîteva milioane de țărani și lucrători, cari își găsesc clipe de liniște, după munca depusă cu intensitate la cîmp sau în fabrică.

Pe aceleași terenuri se întîlnesc intelectuali și lucrători ajungînd la unitatea sufletească atît de mult dorită.

Această operă desbară pe lucrător de obsesia dierenței dintre bogat și sărac, dîndu-i posibilitatea să facă atîtea lucruri frumoase și în așa fel, că nici o bogăție nu ar fi în stare să-i dea orgoliul că aparține rasei italiene, ceiace însăși aceasta este o bogăție de neîntrecut. (E. Schreiber).

Dopolavoro îmbogățește sufletul poporului italian și-l îndreaptă spre alte țeluri mai ideale, spre alte tărîmuri decît cele materiale, prin sănătoasa propagandă națională și prin întreg ansamblul de instituții, care servesc la reîntronarea simțului de demnitate al vieții, înlăturînd satisfacțiile josnice care scoboară pe individ.

Statul fascist caută ca fiecare cetățean să fie conștient de Opera Națională care-l apără, operă care este în întregime a Națiunei italiene, a Statului și a Guvernului lui Mussolini.

Tot pentru membrii din Dopolavoro s'au înfiinţat *trenuri populare*, care dau posibilitate lucrătorilor să se deplaseze — dus şi întors — dela un capăt la altul al Italiei, cu minimum de cheltueli.

Iată şi punctele esenţiale ce se practică în toate organizaţiile dopolavoriste:

Educaţie fizică, având la bază toate sporturile.

Excursiuni pentru cunoaşterea amănunţită a bogăţiilor Italiei.

Educaţia artistică: ridicarea morală şi intelectuală a dopolavoriştilor prin teatru.

Muzică şi coruri: concursuri la cari participă zeci de mii de fascişti.

Cinematograful educator prin care se face şi propagandă pentru înscrierea în Dopolavoro.

Radiofonia. Pe calea undelor se propăşeşte cultura generală, propaganda naţională, sportul, arta, economia casnică, cultura agrară, etc.

Folklor: pentru încurajarea naţională, concursuri de costume naţionale.

Arta populară.

Cultura populară prin numeroase biblioteci populare.

Iar cea mai puternic organizată este *Asistenţa socială* şi *Higiena sanitară.*

Corp aparte, fac femeile prin organizaţia lor distincte Dopolavoro, bazate pe aceleaşi principii enumerate mai sus.

Astfel muncitorul, pe lîngă hrana zilnică ce și-o procură prin sudoarea frunții sale, prin Stat și numai prin Stat, se bucură și de nelipsita hrană sufletească de care are nevoie individul cu trupul extenuat de binecuvîntata muncă.

FASCISMUL ŞI BISERICA

FASCISMUL ŞI BISERICA

Epoca fascistă a însemnat pentru catolicism căderea totală a suveranităţii papale.

Dacă pentru Papă, Evul Mediu a fost timpul cînd împăraţii şi regii veneau să cadă în genunchi cerîndu-i binecuvîntarea şi puterea de conducere, astăzi el nu are altă misiune decît de a conduce regatul morţilor şi aceia de a sta prizonier în Cetatea care i-au clădit-o antemergătorii săi.

Clericalii, siguri de puterea sacrosantă a conducătorului lor spiritual, începuseră să-şi părăsească amvonurile şi să predice pe toate drumurile pe de o parte cu anatemizarea, iar pe de alta cu minciuna.

Rolul lor de reprezentanţi ai sfîntului Petru încetase de mult în epoca trecută. Să fi fost de vină dreptcredincioşii sau doctrinele noui ce-şi făcuseră loc? Poate şi acestea au influenţat întrucîtva, căci însăşi revoluţionarul socialist de altă dată, Mussolini, părăsise credinţa ce i-o

infiltrase mama sa Rosa Maltoni și-și alesese acea a liberii gîndiri. Era ateu.

In timpul cînd redacta *Lupta de Ciasă*, la o conferință religioasă, predica un oarecare preot Tagiiatela, care era însărcinat să vorbească în contra acelora cari începuseră o defăimare a pastorilor. Mussolini fiind asistent îl întrerupse în timpul predicei de mai multe ori. Preotul enervat îi spuse: „Cu caracterul tău la patruzeci de ani vei fi un înverșunat dușman ai Vaticanului".

Tot atunci Mussoiini luă cuvîntul la tribună și ajungînd cu expozeul său la punctul culminant, trecu la proba practică: „Dacă Dumnezeu există, avînd în vedere cele ce am vorbit contra Lui, ar trebui să mă trăznească!" Scoase ceasul din buzunar și spuse rar: „Dau lui Dumnezeu, pretinzînd că există, cinci minute ca să-și dovedească existența!" In liniștea care domnea în sala ce-și ținea răsuflarea, privi ceasul cinci minute, apoi punîndu-l încet în buzunar spuse: „Proba este făcută, deci Dumnezeu nu există". (A. Saager).

Ca socialist, atunci, era pe linia doctrinară, iar ca om vorbea din convingere.

Cu puțin înainte de lovitura de Stat a putut să-i cunoască și mai bine, cînd Partidul Clericalilor și cel al prectului Don Sturzo — *Partito popolari Italiano* — porniseră lupta pe față.

Văzînd în fascişti pericolul iminent al distrugerii şi secularizării tuturor averilor lor, au dus lupta de destrămare în contra acestora pe toate căile.

Mussolini însă nu admitea ca Biserică să facă politică.

Căile de care uzau preoţii nu erau numai nesincere dar şi imorale. Uzau de ori ce mijloc. Cel mai principal era acela al spovedaniilor credincioşilor, cînd le impuneau în numele lui Dumnezeu — desigur în numele Dumnezeului politic — să-i voteze pe ei.

Pentru candidaţii lor (preoţii catolici), în perioada electorală, îndemnau pe femeile măritate, care veneau la spovedanie, să refuze satisfacţiile conjugale ale soţilor lor, dacă nu se angajează formal să voteze pe candidaţii recomandaţi de ei. (P. P. Negulescu. *Partidele politice*).

Spiritul catolic degenerase şi trebuia ridicat la adevărata lui valoare. Fanatismul de odinioară al propagării religiei, dispăruse în favoarea politicei meschine. Dar Papa? Papa binecuvînta pe clericali şi blestema pe ceilalţi. Socoteala ce şi-o făcuse, ca prin frămîntările deslănţuite. Cetatea Vaticanului să se transforme în Capitala Italiei unde el să dicteze, nu i-a reuşit.

Lupta dintre el şi Mussolini nu încetase nici după ce Dictatorului îi reuşise lovitura. Din

acel moment Papa s'a izolat în Cetatea Sfîntă pe care n'a părăsit-o ani de zile. Era greu ca o stăpînire acerbă de peste 400 de ani să se dea învinsă atît de repede.

Iată și părerea sinceră a lui Mussolini, după Antonio Aniante: „Catolicismul n'a devenit universal decît la Roma. Statul este catolic atît timp cît el este fascist. Papa? Este unul din colaboratorii mei. El se ocupă de morți, iar eu de cei vii. Lui regatul celor adormiți întru Domnul, iar mie regatul celor cari trăesc".

La 11 Februarie 1929, Cardinalul Gasparri, împuternicitul Papei Piu XI, împreună cu Mussolini au semnat *Tratatul dela Laterano*, prin care Italia recunoaște Statul Liber al Vaticanului, sub autoritatea suverană a Papei.

Cînd Vaticanul deveni Stat liber, preoții începură să se manifeste pe față contra Fascismului. Mussolini atît a așteptat căci imediat, dădu ordin poliției să-și facă datoria, iar cu această ocazia oficiosul preoților, *Azione Cattolica*, a fost desființat. Începînd cu acest an Sfîntul Scaun și-a terminat definitiv acțiunea sa politică în Italia.

In 1932, Mussolini, pe neașteptate făcut o vizită Vaticanului. S'au împăcat oare cele două puteri? Unii afirmă, iar alții neagă această împăcare. Realitatea este aceia, că Biserica a ră-

mas la predicile ei de odinioară şi la slujbele ei religioase.

Cu toată activitatea sa anterioară conducerii, acuza pe Mussolini de amoralitate în gîndire şi în faptă.

Pînă astăzi, toată viaţa lui este plină de severitate şi austeritate. Aceste două principii morale a căutat şi a reuşit să le vîre adînc în sufletul italienilor, fiind sigur că prin ele poporul din care s'a născut va putea sta în istorie pe pianul prim al civilizaţiei.

„Fascismul este o concepţie religioasă, care consideră pe om în raportul său sublim cu o lege superioară, cu o Voinţă obiectivă care depăşeşte pe individ şi-l ridică la demnitatea de membru conştient al unei societăţi spirituale. Aceia cari în politica religioasă a regimului fascist n'au văzut decît o chestiune de pură oportunitate, n'au înţeles că Fascismul este nu numai un sistem de guvernămînt ci mai înainte de toate un sistem de gîndire". Dacă Fascismul nu era o credinţă, n'ar fi putut să înfiltreze adepţilor săi curajul şi abnegaţia de care au dat dovadă în atîtea rînduri.

In ceiace priveşte religia, „Statul fascist nu rămîne indiferent nici în faţa faptului religios, în general, nici în faţa acestei credinţe pozitive particulare, care este catolicismul italian. Sta-

tul nu are o teologie, dar el are o morală. In Statul fascist, credința este considerată ca una din manifestările cele mai adînci ale spiritului și în consecință, ea este nu numai respectată, ci apărată și protejată. Statul fascist nu și-a creiat un Dumnezeu deosebit, cum a vrut să facă Robespierre la un moment dat în delirul Convențiunei, el nu caută, cum face bolșevismul, să distrugă sufletele. Fascismul respectă Dumnezeul asceților, al cucernicilor, al eroilor și însuși Dumnezeul iubit, la care se roagă inimile nevinovate ale poporului". *(Doctrina)*.

CONTRA REGELUI?

CONTRA REGELUI?

Proclamarea republicei italiene, fusese al doilea punct din programul de conducere, pe care-l propusesera primii fascişti la adunarea din Piaza San Sepolcro. Cu toate acestea odată cu Marşul asupra Romei, fasciile şi-au hotărît atitudinea pentru totdeauna prin aclamarea regelui.

Victor Emanuel III prin amicii săi fideli, a cunoscut îndeajuns ce urmărea Fascismul înainte de venirea lui la conducerea Italiei.

Intre înverşunaţii socialişti ai lui Filippo Turatti şi conservatorii lui Mussolini a preferat pe aceştia din urmă.

Mussolini şi-a dat seama de simpatia de care se bucură din partea monarhului, în momentul greu al zilei de 28 Octombrie 1922, cînd a refuzat categoric semnarea decretului pentru instituirea stării de asediu, iar regele ştia că această stare anormală ar fi putut duce la vărsare de sînge. Dar după decretare, ar mai fi avut siguranţa Tronului? In faţa a două rele a preferat

pe cel care i s'a părut mai puțin rău. Rezultatul a fost acela, că nu și-a pierdut nimic din demnitatea Sa. Este același rege al casei de Savoia. „Il adoră și-l iubește pe Mussolini; pentru Mussolini regele este slăbiciunea sa", spune Antonio Aniante.

Amîndoi se împacă de minune: Unul domnește, iar celălalt guvernează.

Simbolul de veacuri, întruchiparea perfecțiunei omului dintr'o Națiune, Regele, este același și veșnic în sufletele Italienilor.

Persoana lui este sacră și inviolabilă, nu ca un omagiu ce se aduce Capului Statului, ci pentrucă el reprezintă continuitatea Națiunei Italiene. (Balbino).

MARELE CONSILIU FASCIST

torul și inițiatorul să rămîie în urma operei pe care o creiază, trebue să tindă la perfecționare și să atingă sublimul.

La 14 Decembrie 1929 s'a publicat legea Marelui Consiliu Fascist, modificîndu-se cea din 1928. Spicuim trei, din cele zece articole:

Art. 2.

Sînt membri în Marele Consiliu Fascist, pe durată nelimitată, Quadrumvirii Marșului asupra Romei.

Art. 3.

Sînt membri ai Marelui Consiliu, în timpul funcționării lor:

1) Președintele Camerei Deputaților *).

2) Miniștrii Secretari de Stat: de Externe, Interne, Justiție, Finanțe, Educația Națională, Agricultură și Păduri, și Ministrul Corporațiilor.

3) Președintele Academiei Regale Italiene.

---

*) Constituirea Parlamentului Corporativ: Fiecare Sindicat sau Federație prezintă o listă de candidați săi. Guvernul alege din aceștia 400, iar această ultimă listă este supusă votului poporului s'o aprobe sau s'o respingă.

4) Secretarul și cei doui vice secretari ai Partidului Național Fascist.

5) Comandantul general al Miliției voluntare pentru Securitatea Națională.

6) Președintele Tribunalului Special pentru apărarea Statului.

7) Președinții Confederațiilor naționale fasciste, precum și Confederațiilor naționale ale Sindicatelor fasciste, de Industrie și Agricultură.

Organizarea Partidului Național Fascist

Art. 7.

Secretarul Partidului Național Fascist este numit prin decret regal, după propunerea Șefului de Guvern, Primul Ministru Secretar de Stat.

El este membru de drept al Comisiunii Supreme de Apărare, al Consiliului Național al Corporațiilor și al Comitetului Central Corporativ.

Prin decret regal, după propunerea Șefului de Guvern, Secretarul Partidului Național Fascist poate fi chemat să ia parte la adunările Consiliului de Miniștri.

DICTATORUL

DICTATORUL

In actuala stare de lucruri, Fascism fără Mussolini nu se poate concepe. El este dinamul de unde se împrăștie energia. Toate se fac prin el și numai prin el. Toți acei cari iau inițiative proprii sînt responsabili de rezultatele ce le obțin.

Grav, auster, nimeni nu l-a văzut pînă acum prea des, în altă parte decît în biroul său — o sală lungă de aproape 30 metri — în inspecțiile dese ce le face, în familie sau din cînd în cînd conducîndu-și automobilul în vreo plimbare de plăcere în Roma sau în afară de Roma.

Ca să ai discipoli buni trebue să dai exemplu. Fasciștii au destule exemple dela Mussolini. Din războiu, vitejia și temeritatea lui; din lupta sa contra adversarilor, perseverența și tenacitatea în atitudini.

Trăește în primejdii!, a fost a doua formulă nietzscheniană, care-i intrase în sînge. Avînd

un accident de avion — îl pilota singur — s'au alarmat toți. El le-a răspuns: „Viața e totuși frumoasă. Trebue din cînd în cînd s'o riști, ca să simți cît valorează".

E fatalist. La toate insistențele prietenilor săi de a se păzi căci întîmplarea poate înarma mîna cuiva, el le răspunde: „Sînt invulnerabil".

Foamea îndurată în tinerețe, l-a făcut să pretuiască pe cei săraci și să pornească război vieții prea bogate. Exemplul îl dă tot el îndeajuns: trăește așa cum îl pot vedea toți. Este cel mai umil cetățean al Italiei.

Mai demult cineva i-a reproșat necunoștința limbii engleze. „Peste patruzeci de zile vă voiu scrie în englezește", a fost răspunsul său, și într'adevăr la data fixată a trimis scrisoarea promisă.

Educația cinstei pe care a dat-o fasciștilor rămîne proverbială. In Statul fascist rar se pedepsește frauda de către organele superioare.

Nimeni n'a îndrăznit pînă acum ca delapidînd și fiind chemat de Mussolini să se explice, să aibe curajul să se prezinte în fața lui. Simplu: citești în ziar cum că „X", *a murit subit*. Pentru spălarea onoarei, sinuciderea găsesc ei că este mai bună.

In ceiace privește disciplina, se execută toate militărește.

Rosselli, unul din fasciștii din prima oră, prezida la o societate predarea unei gestiuni. In timpul cînd a luat cuvîntul i s'a prezentat cineva cu ziarul proaspăt apărut, unde se găseau inserate cuvintele: „Rosselli, din motive de sănătate s'a retras din viața publică pe timp nelimitat". N'a spus nici un cuvînt ci a plecat imediat în străinătate. La întrebarea adresată lui de către italienii expatriați, dușmanii lui Mussolini, de ce a fost demis, răspunsul îl avea gata: *Ducele nu greșește niciodată.*

Acelaș lucru s'a întîmplat cu Augusto Turatti, Ferruccio Vechi și mulți alții. Nici unul însă n'a îndrăznit să ridice glasul împotriva Ducelui. Sînt adevărați oameni de onoare, cari ne lipsesc nouă în conducerea actuală a țării, aproape cu desăvîrșire.

Ducele este sigur de ceiace reprezintă. „Ași roși să vorbesc la această tribună (Camera Deputaților, N. A.), dacă n'aș avea cunoștință deplină că reprezint *forța morala* și *spirituală* a *Statului*. Ce ar fi Statul, dacă el nu ar avea un spirit al lui, o morală a lui, această forță dînd legile sale, la care se supun cetățenii? Ce poate fi atunci Statul, decît ceva mizerabil, înaintea căruia cetățenii vor avea dreptul la revoltă și dispreț".

Dar națiunea? „Iată punctul meu de plecare,

amicii mei: Naţiunea! Ce este Naţiunea? Naţiunea este realitatea, sînteţi voi! Inmulţiţi-vă pînă veţi ajunge la impozanta cifră de 50 milioane de italieni, *avînd aceiaş limbă, aceleaş obiceiuri, acelaş sînge, acelaş destin, avînd aceleaş înfereşe: Iată Naţiunea.* Aceasta este realitatea, trebue s'o respectăm".

Din cele de mai sus se poate vedea integritatea naţionalismului mussolinian. Străinii, puţini la număr în Italia, nu au prea multă valoare în Statul fascist.

Emil Ludwig, în *Intreţinerile* sale cu Mussolini, printre altele i-a adresat şi întrebarea care-l rodea poate de mult timp: problema jidovească. „Antisemitism nu există în Italia", a fost răspunsul Ducelui. Pentrucă acolo nu poate exista o problemă jidovească, spunem noi.

Căci, sîntem siguri, că între un italian şi un străin — semit sau de altă rasă — întotdeauna pentru siguranţa Statului italian a preferat pe primul.

Ducele este omnipotent. N'a rămas instituţie unde să n'o cerceteze şi să nu explice funcţionarilor greşelile cele mai mărunte care le-ar comite.

Mussolini este om de Stat, Dictator, cap de familie, plugar, pilot, educator. Este tipul omului de acţiune, unul din cele mai reprezentative tipuri istorice ale lumii. Ca şi Iuliu Cezar sau

Napoleon, a făcut să se cutremure întreaga omenire învechită, prin răsturnarea valorilor și claselor sociale putrede de altădată.

Cu tot colectivismul pe care l-a propăvăduit și-l aplică pe teren, a știut să facă pe individ să-și dea seama de adevărata valoare pe care o reprezintă pe pământ.

Prin însăși spiritul său, a ajuns la perfecta armonizare a tuturor claselor sociale, înlăturînd pentru totdeauna teoria materialismului și a „dictaturei proletariatului".

DOCTRINA FASCISTĂ

IDEILE FUNDAMENTALE *)

Fascismul ca filosofie

Ca orice concepţie politică, Fascismul este în primul rînd practic şi gîndit. Este o acţiune animată de o doctrină. Această doctrină s'a născut dintr'un sistem isvorît din forţele istorice, acolo unde ea a rămas strîns legată şi unde-i imprimă imboldul său interior.

Fascismul are deci o formă corespunzătoare întîmplărilor, de loc şi de timp, dar are în acelaş timp şi un conţinut ideal care-l ridică la rangul de *adevăr superior* în istoria gândirii.

Pentru a cunoaşte oamenii, trebue să cunoşti omul, iar pentru a cunoaşte omul trebue să cunoşti realitatea şi legile sale. Nu poate exista o concepţie de Stat, care să n'aibe în fond o concepţie a vieţii. Aceasta este o filosofie sau mai bine zis o intuiţie, un sistem de idei, care se

---

*) Le Fascisme. — Mussolini. — Paris; Denöel et Steele — 1933.

traduce printr'o construcție logică, ce se poate rezuma într'o viziune sau într'o *credință*, iar aceasta este întotdeauna, virtual, o concepție organică a lumii.

Concepția spiritualistă

Deasemenea nu se va înțelege fascismul în multiplele sale manifestări practice, fie ca organizație de partid, ca sistem de educație, ca disciplină, dacă nu se va considera în funcțiune de concepția sa generală asupra vieții. Această concepție este spiritualistă.

Pentru Fascism, lumea, nu este această lume materială, care apare la suprafață, unde omul este un individ izolat de ceilalți, trăind în sine, și condus de o lege naturală, care instinctiv îl împinge la o viață de plăcere, egoistă și momentană. Omul fascist este un individ care întruchipează Națiunea și Patria; o lege morală unind indivizii și generațiile într'o tradiție și într'o misiune, suprimînd instinctul vieții limitate în cercul strîmt al plăcerilor, pentru instaurarea unei vieți superioare, eliberată de limitele timpului și ale spațiului. O viață unde individul, prin abnegație, prin sacrificiul intereselor sale particulare și chiar prin moarte, realizează această existență cu totul spirituală, care alcătuește valoarea sa de om.

Concepția pozitivă a vieții ca luptă

Fașcismul este deci o concepție spiritualistă, născută din reacția generală a secolului actual, în contra pozitivismului materialist și degenerat al secolului al XIX-lea.

Concepție antipozitivistă, dar totuși pozitivă: nici sceptică, nici pesimistă, nici optimistă pasivă, cum sînt în genere doctrinele — toate negative — punînd centrul vieții în afară de individ, care prin voința sa liberă, poate și trebue ca să-și creieze lumea sa.

Fascismul vrea ca omul să fie activ și angajat în activitate cu toate energiile sale. Il vrea bărbat conștient de neplăcerile firești și gata de a le înfrunta. Pentru el, viața este o veșnică luptă. El socotește că a cuceri o viață cu adevărat demnă, aparține omului, creind înainte de toate, în el însuși (fizic, moral, intelectual) credința *de a construi*. Acesta este adevărul sublim pentru individul însuși, pentru Națiune și pentru umanitate.

Iată dar de unde isvorăște înalta valoare a culturii sub toate formele sale — artă, religie, știință — și marea importanță a educației. De aci isvorăște în aceiași măsură valoarea esențială a muncii, triumfînd naturii și creind lumea umană. (Economică, politică, morală și intelectuală).

Concepția etică.

Această concepție pozitivă a vieții este fără îndoială o concepție etică. Ea înglobează toată realitatea precum și activitatea umană pe care o domină. Nici o acțiune nu scapă din vedere judecata normală; nimic pe lume nu poate fi lipsit de valoarea pe care o au toate lucrurile în funcțiunea scopurilor morale.

Viața, în consecință, atît cît este cunoscută de fascist, este serioasă, cumpătată și religioasă: ea este trăită în intregime, într'o lume condusă de forțele morale și răspunzătoare spiritului.

Concepția etică și realistă.

Fascismul este o concepție istorică, în care omul nu este decît ceiace este, în slujba mersului spiritual la care el conlucrează, în grupul familiei și cel social, în Națiune și în Istorie, la care colaborează toate națiunile.

De aci isvorește înalta valoare a tradiției în evenimentele trecute, în limbă, obiceiuri și în legile vieții sociale.

In afară de *Istorie* omul nu este nimic, aceasta-i adevărul pentru care Fascismul este contrar tuturor abstracțiilor individualiste la bază, materialiste, în genul celor din secolul XIX.

Acesta este adevărul pentru care deasemenea este contrar tuturor utopiilor și inovațiilor partizanilor înflăcărați ai democrației.

Fascismul nu crede în posibilitatea *fericirii* pe pămînt, cum o voia literatura economiștilor din secolul XIX. Deasemenea se împotrivește tuturor concepțiilor teleologice, după care, la un moment dat al istoriei, genul uman va ajunge la un stadiu definitiv. O astfel de doctrină este contrară istoriei și însăși vieții, care este într'o continuă mișcare și transformare.

Fascismul vrea, din punct de vedere politic să fie o doctrină realistă. Practic, el nu caută să rezolve decît problemele care ele însăși se pun istoricește și care, dela ele însăși se găsesc sau se sugerează soluțiile. Pentru a influența oamenii ca și natura, trebue să pășești pe linia realității și să pui la dispoziția celui mai puternic forțe în acțiune.

Antiindividualismul și libertatea.

Antiindividualistă, concepția fascistă este pentru Stat, ea este pentru individ atît timp cît acesta trăește în bună înțelegere cu Statul, care este conștiința și voința universală a omului în existența sa istorică.

Ea este contra liberalismului clasic, născut din nevoia de a reacționa contra absolutismului

și care și-a sfîrșit misiunea sa istorică, atunci cînd Statul a devenit conștiința și voința poporului.

Liberalismul neglija Statul în interesul individului; Fascismul reafirmă Statul ca veritabila realitate a individului. Iar dacă libertatea poate fi însușirea omului real și nu fantoma abstractă la care visa liberalismul individulaist, Fascismul este pentru libertate. El este pentru singura libertate, libertatea Statului și a individului în Stat și nimic omenesc, nici spiritul nu există și *a fortiori*, nu are valoare în afară de Stat.

In acest sens, Fascismul este totalitar, iar Statul fascist sinteza și unitatea oricărei valori, interpretează, desfășură și domină toată viața poporului.

Antisocialismul și corporativismul.

Nici indivizii, nici grupele — partidele politice, asociațiile, sindicatele, clasele — nu pot sta în afară de Stat.

Fascismul se opune deci socialismului, care imobilizează mersul istoriei în lupta de classă și ignorează unitatea Statului, cel care întemeiază classele într'o singură realitate economică și morală.

Deasemenea ei este contra sindicalismului de clasă.

Fascismul vrea ca în orbita Statului, cerințele reale cari dau naștere mișcării socialiste și sindicaliste să fie recunoscute și le face să capete valoarea lor în sistemul corporativ, unde aceste interese se împacă în unitatea Statului.

Democrație și națiune.

Indivizii alcătuesc clasele după categoriile intereselor lor. Ei sînt sindicalizați după diferitele activități economice cointeresate, dar ei alcătuesc majoritatea unui popor. Prin aceasta Fascismul este opus democrației, care similează poporul, umilindu-l prin această stare.

El este în acelaș timp forma cea mai pură a democrației. Cel puțin, dacă poporul este conceput așa cum trebue să fie sub aspectul calificativ și nu cantitativ, deci el să însemneze ideia cea mai puternică, morala cea mai mare. cea mai coherentă, mai adevărată, care se încarnează în popor, — ca și conștiința și voința dintr'un mic număr sau chiar a unui singur individ, — trebue să tindă la un astfel de ideal, care să se realizeze în conștiința și voința tuturor. Tot ceiace formează etnicește o Națiune, în virtutea mersului naturii sau istoriei, urmează aceiași linie a desvoltării și a formării spi-

rituale, ca o singură conștiință și o singură voință. Aci nu este vorba nici de rasă și nici de o regiune geografică determinată, ci de o grupă care se perpetuează istoricește, de o mulțime unificată printr'un ideal, care este expresia unei voinți de existență și de putere: aceasta este conștiința de sine, personalitatea.

Concepția Statului.

Această însușire superioară este Națiunea ca Stat. Nu este Națiunea aceia care creiază Statul, ca în vechea concepție naturalistă, care servea de bază studiilor publiciștilor Statului Național al secolului XIX. Dimpotrivă, *Națiunea este creiată prin Stat*, care dă poporului, conștiința propriei sale unități morale, o voință și în consecință o existență efectivă.

Dreptul unei Națiuni la independență nu este fondat pe conștiința literară și ideală a propriei sale existențe și mai puțin încă pe situația de fapt mai mult sau mai puțin conștientă, inertă, ci pe o conștiință activă, pe o voință politică energică și sigură pentru dovedirea dreptului său: adică pe un fel de Stat deja *in fieri*.

Statul, ca voință etică universală, creiază dreptul.

Statul etic.

Națiunea, ca și Statul, este o realitate etică ce există și trăește în măsura în care ea se desvoltă. Pentru ea, a se opri din mers însemnează moartea.

Statul nu poate fi numai autoritatea care guvernează și dă forma legală și valoarea vieții spirituale voințelor individuale. El este deasemenea o putere care se folosește de voința sa în afară de el, făcînd-o să fie recunoscută și respectată, adică dovedind prin fapte, universalitatea în toate manifestările necesare desvoltării sale. De aci a pornit ideia de organizare și expansiune. Statul poate fi astfel asimilat pînă la însușirea voinței umane, care n'a cunoscut limite în desvoltarea sa iar realizîndu-se dovedește nesfîrșitul său.

Conținutul Statului.

Statul fascist, forma cea mai ridicată și cea mai puternică a personalității, este o forță spirituală. O forță care întrunește toate formele vieții morale și intelectuale ale omului. Nu se poate deci limita la niște simple funcțiuni de ordin și de protecție, cum vrea să-l înțeleagă liberalismul. Nu este un simplu mecanism așa ziselor libertăți individuale, ci este o formă, o

lege lăuntrică și o disciplină a indivizilor. Această forță pătrunde voința ca și inteligența. Principiul său — însufleţirea centrală a personalităţii umane, trăind în comunitate civică — pătrunde în fibrele cele mai subtile ale individului, în sufletul omului de acţiune, ca și în cel al gînditoruiui, artistului ca și al savantuiui: aceasta este viaţa sufletului.

Autoritatea

In tot întregul iui, Fascismul nu este numai iegisiator și fondator de instituţii, el este deasemenea educator și promotor al vieţii spirituale. El vrea să prefacă nu formele vieţii umane, ci conţinutul său: omul, caracterul și credinţa. In acest scop Fascismul vrea o disciplină și o autoritate care să pătrundă în spirite și să le stăpînească fără părtinire. Simbolul său este *fascia lictorilor*, simbolul Unităţii, Forţei și Justiţiei.

ORIGINLE DOCTRINEI

ORIGINILE DOCTRINEI

Desvoltarea.

Anii cari au precedat Marşul asupra Romei au fost anii în timpul cărora necesităţile acţiunii n'au permis prea multe cercetări şi nici lucrări doctrinare complete.

Se lupta în oraşe şi sate. Se lupta, dar — ceiace era mai sfînt şi de mai mare importanţă — se murea. Intr'adevăr se ştia a muri. O doctrină bine alcătuită avea nevoie de ceva hotărîtor: *Credinţa*. Totuşi, acei care îşi vor aminti faptele din cărţi, articole de ziare, din voturile congreselor şi ale tuturor discursurilor, acei cari ştiu să caute şi să înţeleagă, vor vedea că bazele doctrinei au fost asvîrlite cînd lupta era în toiu. Este cît se poate de precis, că în timpul acestor perioade, gîndirea fascistă s'a înarmat, s'a cioplit şi s'a organizat.

Problemele individului și ale Statului, problemele autorității și ale libertății, problemele politice sociale și cele specifice naționale, lupta contra doctrinelor liberale, democratice, socialiste, masonice, și cele ale partiduiui catolic popular, au fost duse în acelaș timp în felul *expedițiilor punice*. Cum însă Fascismul nu avea încă un *sistem* și greșea, adversarii de rea credință, tăgăduiau toată capacitatea sa doctrinală, tocmai atunci cînd doctrina îua naștere, zgomotos este drept, mai întîi sub forma unei negații violente și dogmatice — cum se întîmplă tuturor ideilor începătoare, — ca pe urmă să ia aspectul pozitiv al unei construcții, să înceapă progresiv în decursul anilor 1926—27 și 28, realizarea sa în legi și în instituții.

Astăzi fascismul este individualizat, nu numai ca regim, ci deasemeni și ca doctrină. Acest cuvînt poate fi interpretat în sensul că astăzi fascismul exercită critica sa asupra sie însuși și după punctul său de vedere propriu și distinct, ca să nu se poată confunda cu altul, ori de cîte ori principiile — și în consecință directivele sale, — pentru toate problemele, cari, în domeniul faptelor sau al ideilor, neliniștesc popoarele lumii.

Contra pacifismului: Războiul şi viaţa ca o datorie.

Inainte de toate, Fascismul, în ceiace priveşte viitorul şi evoluţia umanităţii, — lăsînd deoparte toate consideraţiile politicei actuale, — nu crede nici în posibilitatea şi nici în utilitatea păcii perpetue.

Fascismul respinge deci pacifismul, care ascunde renunţarea la luptă şi laşitatea înaintea sacrificiului. Războiul, singurul, ne poate desvălui toate energiile umane şi el este acela care imprimă pecetea onoarei popoarelor, care au curajul să-l înfrunte. Toate celelalte încercări nu sînt decît lăturalnice. Acestea nu pun niciodată pe om în faţa conştiinţei sale, la alegerea dintre viaţă şi moarte.

In consecinţă, o doctrină bazată pe postulatul păcei, este străină Fascismului, pentrucă nu poate fi în spiritul Fascismului, chiar dacă aceste încercări sînt acceptabile pentru partea restrînsă a utilităţii care o pot prezenta, în situaţii politice determinate.

Fascismului îi sînt streine toate construcţiile internaţionaliste. Acest spirit antipacifist, Fascismul îl aplică la însăşi viaţa indivizilor.

Orgolioasa deviză a echipelor fasciste de asalt, *Ne ne irego* (Nu-mi pasă) scrisă pe pansamen-

tul unei răni nu este numai mărturisirea unei filosofii stoice, ci rezumatul unei doctrine, care nu este numai politică, ci este avîntul de luptă cu acceptarea riscurilor ce ea le comportă. Este o eră nouă a vieții italiene.

Fascistul primește și iubește viața. Ignoră sinuciderea și o privește ca pe ceva josnic, ca o lașitate. Prin viață înțelege o datorie, o măreție, o cucerire.

Viața trebue să fie înaltă și desăvîrșită; trăită pentru ea însăși, dar mai cu seamă pentru ceilalți, apropiați sau depărtați, prezenți și viitori.

Politica demografică și „Aproapele nostru".

Politica *demografică* a regimului este consecința acestor premize. Fascistul iubește *aproapele* său, dar acest *aproape* pentru el nu este o ideie vagă și ceva ce nu poate fi priceput: iubirea de *aproapele* nu suprimă nici severitățile necesare educatorilor și nici distincțiile și distanțele.

Fascistul respinge înfrățirile universale. Trăind în comunitatea popoarelor civilizate, le privește în ochi cu atenție și neîncredere, le urmează în stările lor sufletești și în evoluția intereselor lor și nu se lasă niciodată înșelat de aparențele schimbătoare și înșelătoare.

Contra materialismului istoric și a luptei de clasă.

O asemenea concepție asupra vieții face ca Fascismul să tăgăduiască această doctrină, care constituia baza socialismului pseudo-științific sau marxist, adică doctrina materialismului istoric după care istoria civilizației umane, nu se explică decît prin luptele intereselor între diferitele grupe sociale și prin transformarea mijloacelor de producție.

Nimeni nu se gîndește să nege faptele economice, — desvelite de materiile prime, nouile metode de lucru, invențiile științifice, — ca să nu aibe importanța lor. Dar să pretinzi că este suficient să explici istoria umană prin excluderea tuturor celorlalți factori, este o absurditate.

Fascismul va crede întotdeauna în sacrificiu și în eroism, adică în acțiunile în care nu influențează nici un fapt economic mai apropiat sau mai îndepărtat.

Negarea materialismului istoric, după care oamenii nu vor fi în istorie decît niște simple paiațe, care apar și dispar de pe suprafața pământului, atunci cînd în cele mai adînci profunzimi se frămîntă și se lucrează adevăratele forțe conducătoare, te duc la negarea luptei de classă considerată ca fapt preponderent al transformărilor sociale.

Socialismul, odată surprins între aceste două principii fundamentale ale doctrinei sale, nu i-a mai rămas decît aspirația sentimentală — învechită ca și umanitatea cu un regim social, în care trebue să fie alinate suferințele și durerile celor umili. Aci Fascismul respinge ideia *fericirei* economice, care se va realiza socialmente și aproape automat, la un moment dat al evoluției economice, asigurînd tuturor bunul traiu.

Fascismul respinge concepția materialistă a unei *fericiri* posibile, părăsită de economiștii din prima jumătate a secolului XVIII. El neagă prin urmare ecuația bunului traiu-fericire, care va transforma oamenii în animale negîndind decît un singur lucru: să fie hrănit și îngrășat adică redus la viața simplă și pur vegetativă.

Contra ideologiilor democratice.

După socialism, Fascismul atacă în întregime ideologiile democratice și le respinge, atît în premizele lor teoretice, cît și în aplicațiile lor practice. Fascismul neagă, că numărul, prin singurul fapt de a fi număr, poate conduce societatea umană; el nu este de părere, că acest număr poate guverna, cu ajutorul unei consfătuiri periodice; el afirmă inegalitatea iremediabilă, îmbelșugată și binefăcătoare a oamenilor, cari

nu pot deveni egali printr'un simplu fapt mecanic și exterior cum este sufragiul universal. Regimurile democratice se pot defini astfel: acolo unde se dă din cînd în cînd poporului, iluzia că este suveran, pe cînd suveranitatea adevărată și efectivă este ascunsă în alte forțe, cîteodată irresponsabilă și secretă.

Democrația este un regim fără rege, dar cu foarte numeroși regi, cîteodată prea exclusivi, tiranici și mai mînători decît un singur rege.

Iată dar explicația pentru care Fascismul, înainte de 1922 manifesta tendințe republicane și în urmă, odată cu Marșul asupra Romei a renunțat, convins că problema formelor politice a unui Stat astăzi nu este esențială. Studiul monarhiilor și republicilor nu trebue să fie judecate sub specie *aeternitatis*, pentrucă ele reprezintă forme sub care se manifestă evoluția politică, istoria, tradiția, și psihologia unei țări determinate.

Fascismul se urcă deasupra antitezei monarhico-republicane, unde democrația a rămas în urmă, pentru a învinui pe prima de toate lipsurile și prezentînd pe a doua ca un regim de perfecție. Or, s'au văzut republici profund reacționare și absolutiste și monarhii admițînd experiențele politice și sociale din cele mai îndrăznețe.

Minciunile democrației.

„Rațiunea, știința, — spunea Renan, care a fost unul din premergătorii Fascismului, într'una din Meditațiile sale filosofice — sînt produsele umanității, dar să cauți rațiunea dreptul prin popor este o himeră. Nu este nevoie de altceva pentru existența rațiunei, decît ca toată lumea să o cunoască. In tot cazul, dacă această inițiere va trebui să se facă, nu se va face pe bază democratică, pentrucă democrația duce la suprimarea, oricărei culturi și oricărei discipline. Principiul după care societatea nu există decît pentru *bunul traiu* și pentru libertatea indivizilor care o compun, nu pare să fie conformă planurilor naturii, planuri în care singura speță este luată în considerare iar individul pare să fie sacrificat. Ar fi prea mult ca să ne temem că ultimul cuvînt al democrației astfel înțeleasă (mă grăbesc să spun că se poate înțelege în mai multe feluri) să nu fie o stare socială în care o masă degenerată să nu aibe preocupări decît celea de a se bucura de plăceri josnice, de om vulgar". Astfel vorbește Renan.

Fascismul respinge deomcrației absurda minciună convențională a egalității politice, spiritul de iresponsabilitate colectivă și mithul fericirei și al progresului nedefinit. Dar dacă de-

mocrația poate fi înțeleasă în mai multe feluri, adică dacă democrația însemnează ca poporul să nu se poată retrage la marginea Statului. Fascismul a putut fi definit de autorul acestei cărți în felul că este *democrație organizată, centralizatoare și autoritară.*

Contra doctrinelor liberale.

Față de doctrinele liberale, Fascismul este într'o stare de absolută opoziție, atît în domeniul politic cît și în cel economic. Nu trebuie însă să se exagereze — prin simpla rațiune a polemicei actuale — importanța liberalismului în secolul trecut, atunci cînd el n'a fost decît una din numeroasele doctrine născute în acest secol. Liberalismul a vrut să facă o religie a umanității pentru toate timpurile prezente și viitoare.

Liberalismul n'a avut decît cincisprezece ani de epocă înfloritoare. S'a născut în 1830, ca o reacție contra Sfintei Alianțe, care voia ca Europa să fie readusă la regimul anterior anului 1789. Anul său de splendoare a fost 1848, cînd Piu IX a fost el însuși liberal. Îndată după aceasta începe decadența.

Dacă 1848 a fost un an de glorie și poezie, 1849 a fost un an de întuneric și de tragedie.

Republica Romană a fost sfîrtecată de o altă

republică, Republica Franceză. In acelaș an, Marx a lansat evanghelia religiei socialiste, în faimosul său *Manifest al Comuniștilor.*

In 1851, Napoleon III dădu lovitura de Stat antiliberală domnind peste Franța pînă în 1870. A fost răsturnat apoi printr'o mișcare populară, ca urmare a uneia din cele mai mari greșeli militare ce a putut înregistra istoria. Invingătorul a fost Bismark, care ignora întotdeauna religia libertății și pe profeții săi.

A fost simptomatic ca un popor cu civilizație atît de înaltă, ca poporul german, să ignoreze cu totul în decursul secolului XIX, religia libertății. N'a fost acolo decît o excepție, reprezentată prin ceiace a fost numit *parlamentul ridicol din Franciuri*, care a durat doar o singură sesiune.

Germania a realizat unitatea sa națională în afara liberalismului, și chiar contra liberalismului, doctrină care pare să fie străină de spiritul german, spirit în totul monarhic, atunci cînd liberalismul făcea începutul istoric și logic al anarhiei. Etapele unității germane sînt cele trei războaie din 1864, 1866 și 1870, conduse de „liberali" în genul lui Moltke și Bismarck.

Cît privește unitatea italiană, liberalismul, aci a avut o parte destul de infimă, prin aportul lui Mazzini și Garibaldi, cari nu erau liberali. Fără intervenția antiliberalului Napoleon n'am

fi avut Lombardia și fără ajutorul antiliberalului Bismarck la Sadova și Sedan, n'am fi avut Veneția în 1866 și n'am fi putut intra în Roma la 1870.

In timpul perioadei 1870—1915, însăși preoții noului credo (crez) acuzau amurgul religiei lor: ea a fost combătută din cauza decadenței în literatură și de *activism* în practică.

Activism însemnează naționalism, futurism, fascism. Secolul „liberal", după ce a avut acumulate un mare număr de noduri gordiene, a căutat să le dea un desnodământ prin măcelul războiului mondial. Nici o credință n'a impus un sacrificiu așa de îngrozitor. Dumnezeilor liberali le era atîta sete de sînge?

Acum, liberalismul este pe punctul de a-și închide porțile templelor sale deșarte, căci popoarele sînt că gnosticismul său în materie economică și indiferentismul său în materie politică și morală vor conduce Statele, și le-a și condus după cum s'a văzut pînă acum la o ruină sigură. Se explică astfel dece toate experiențele politice ale lumii contimporane sînt antiliberale și este cît se poate de ridicul să admiți ca să le clasezi în afara istoriei: ca și cum istoria era o vînătoare rezervată liberalismului și profesorilor săi, ca și cum liberalismul ar fi fost ultimul cuvînt, cuvîntul definitiv al istoriei.

Fascismul nu va reveni.

Tăgăduirile fasciste, în ceiace privește socialismul, democrația și liberalismul, nu trebuesc cu toate acestea să se lase să creadă, că Fascismul vrea să readucă lumea la ceiace era înaintea anului 1789, dată care este luată drept anul de inaugurare a secolului democratico-liberal.

Nu vom reveni niciodată la ceiace a fost. Doctrina fascistă n'a ales *Maistrul* său pentru profeție.

Absolutismul monarhic și-a trăit veacul tot așa ca și adorațiunea clericală, ca și privilegiile feudale divizate în caste de nepătruns.

Ideia fascistă de autoritate nu are nimic comun cu Statul polițist. Un partid care guvernează o Națiune *în întregime*, este ceva cu totul nou în istorie. Apropierile și comparațiile sînt imposibile de făcut din rămășițele doctrinelor liberale, socialiste sau democratice, Fascismul a extras elemente care mai au încă o valoare vitală. El conservă ceiace s'ar putea numi fapte căpătate prin experiența istoriei, sau mai bine zis concepția unei doctrine valabilă pentru totdeauna și pentru toate popoarele respingînd pe celelalte. Admițînd că secolul XIX a fost secolul socialismului, liberalismului și democrației, nu se poate spune că secolul XX ar vrea să fie la fel secolul socialismului,

liberalismului și al democrației. Căci se știe, că doctrinele politice se uzează și dispar și numai popoarele rămîn.

Se poate spune însă, că secolul actual este cel al autorității, un secol al *dreptului*, un secol fascist, iar secolul XIX, secolul individului, căci liberalism ce poate să însemne decît individualism. Se poate spune că secolul actual este secolul *colectiv* și în consecință, secolul Statului.

Este cît se poate de logic ca o nouă doctrină să poată utiliza elemente încă vitale ale altor doctrine. Nici o doctrină nu poate pretinde că ar putea avea o *originalitate* absolută Ea este legată, bineînțeles istoricește, de celelalte doctrine trecute ca și de cele viitoare.

Astfel se poate spune că socialismul utopist a lui Fourrier, Owen, Saint-Simon, după liberalismul secolului XIX, se leagă în toate cu mișcarea iluminaților din secolul XVII, iar doctrinele democratice de Enciclopediști.

Toate doctrinele tind să conducă activitatea oamenilor spre un obiectiv determinat, însă activitatea oamenilor exercită o reacțiune asupra doctrinei, o transformă, o adaptează necesităților de ultimă oră, sau o depășește.

Doctrina ea însăși, poate fi deci nu o îndeletnicire verbală, ci un act al vieții. De acolo se explică, caracterul programatic al Fascismului,

voința sa de putere, voința de a exista, poziția sa față de faptul *violență*, ca și de valoarea acesteia.

Valoarea și misiunea Statului.

Principiul esențial al doctrinei fasciste este concepția despre Stat, despre esența, rolul și scopurile sale. Pentru fascist, Statul este absolutul, înaintea căruia individul și grupele sociale nu sînt decît relative.

Indivizii și grupele nu sînt concepute decît în Stat.

Statul liberal nu îndreaptă funcțiunea și desfășurarea materială și spirituală a colectivităților, ci se limitează să înregistreze rezultatele. Statul fascist este conștient de sine, el are o voință. Acesta este motivul pentru care este calificat ca Stat *etic*.

In 1929, la prima adunare cincinală a regimului, spuneam: „Pentru Fascism, Statul nu poate fi paznicul de noapte care nu se ocupă decît de liniștea personală a cetățenilor. Nu este nici o organizație cu scopuri pur materiale, aceia de a garanta cît se poate de bine bunul traiu și viața socială liniștită a indivizilor unde un Consiliu de Administrație ar fi suficient; nu este nici o creație pur politică fără legături cu

realitatea materială și complicată a vieții indivizilor și a popoarelor.

Statul, așa cum Fascismul îl înțelege și-l realizează este un fapt spiritual și moral, căci el concretizează organizația politică, juridică și economică a Națiunei, iar această organizație în geneza și desfășurarea sa este ea însăși o manifestare a spiritului.

Statul este cel care garantează securitatea interioară și exterioară, dar el este deasemenea păzitorul și transmițătorul spiritului poporului, atît cît el s'a putut forma în decursul secolelor, prin limbă, obiceiuri și credință.

Statul nu este numai prezentul, ci deasemenea trecutul și mai cu seamă viitorul. Statul este acela care, depășind limitele mărginite ale vieții individuale, reprezintă conștiința imanentă a Națiunii. Formele sub care se manifestă Statele se schimbă, dar necesitatea rămîne.

Statul este acela care formează indivizii la viața civică, îi face conștienți de misiunea lor și-i pregătește pentru unirea ideală. El armonizează interesele lor prin justiție, el transmite cuceririle gîndirii colectivității în domeniul științelor, artelor, dreptului și solidarității umane. El ridică oamenii dela viața elementară de trib, la cea mai înaltă expresie umană a puterii, care este *imperiul*, stăpînirea.

Statul transmite în decursul secolelor numele

celor cari mor pentru integritatea sa. El dă exemplu și recomandă generațiilor viitoare, căpitanii cari au mărit teritoriul său și geniile cari l-au aoreolat în glorie. Cînd judecata Statului a slăbit și cînd biruesc tendințele disolvante și centrifuge ale indivizilor sau grupelor, Națiunile merg spre declinul lor.

Unitatea Statului şi contradicțiile capitalismului.

Dela 1919, evoluția economică și politică universală a mai întărit această poziție doctrinală. Statul a devenit un uriaș. Statul este acela care poate rezolva contradicțiile dramatice ale Capitalismului. Ceiace se cheamă criză nu poate fi rezolvată decît prin Stat și în Stat.

Unde sînt umbrele lui Jules Simon, care în zorile liberalismului, proclama formula: „Statul trebue să lucreze ca să arate că este inutil și să-și prepare demisia sa?“ Unde sînt umbrele lui Mac Culloch, care în a doua jumătate a secolului trecut afirma, că Statul trebue să se păzească de o guvernare prea lungă, etc.

Este adevărat, că a doua generație de economiști liberali a fost mai puțin extremistă decît prima și că Smith însuși dechidea poarta — prudent — intervențiilor Statului în domeniul economic.

Dacă liberalism însemnează individ, Fascism însemnează Stat. Dar Statul fascist este unic și este o creiație originală. El nu este reacționar ci revoluționar, în sensul că el anticipează asupra problemelor universale bine determinate în domeniul politic prin fracționarea partidelor, prin abuzurile de putere ale parlamentarismului, prin iresponsabilitatea Adunărilor; în domeniul economic, prin funcțiunile sindicale, întotdeauna prea numeroase și prea puternice atît din partea lucrătorului cît și din partea patronului, în acelaș timp prin conflicteie și înțelegerile lor; în domeniul moral, prin necesitatea ordinei, a disciplinei și supunerii regulelor morale ale Patriei.

Fascismul vrea ca Statul să fie puternic organizat și întemeiat în acelaș timp pe o largă bază populară. Statul fascist și-a însușit domeniul economiei, iar prin instituțiile corporative, sociale, educative, pe care le-a creiat, sensul Statului, ajunge pînă la ramificațiile cele mai îndepărtate ale țării. In Stat, circulă, încadrate în organizațiile lor respective toate forțele politice, economice și spirituale ale Națiunii. Un Stat care se sprijină pe milioanele de indivizi care-l recunosc, îl simt și sînt gata de a-l servi, nu poate fi Statul tiranic senioral al Evului Mediu. El n'are nimic comun cu Statele absolutiste dinaintea și după anul 1789.

Individul, în Statul fascist nu este anulat, ci mult mai înmulțit, ca și într'un regiment unde un soldat nu este diminuat ci multiplicat prin numărul camarazilor săi de arme.

Statul fascist organizează Națiunea, dar lasă indivizilor o margine îndestulătoare. El a limitat libertățile inutile sau vătămătoare, dar a conservat libertățile esențiale.

In acest domeniu, singur Statul este judecător și nu individul.

Imperiul și disciplina.

Statul fascist este o voință a puterii și a stăpînirii. Tradiția romană aci este o ideie a forței. In doctrina Fascismului, imperiul nu este numai o expresie teritorială, militară sau negustorească, ci spirituală și morală. Se poate înțelege un imperiu. Adică o Națiune care conduce direct sau indirect alte Națiuni, fără să-i fie necesar cucerirea vreunui kilometru pătrat de pămînt.

Pentru Fascism, aspirațiunea la imperiu, adică la expansiunea Națiunilor este o manifestare a vitalității, contrariul său, spiritul sedentar este un semn al decadenței. Popoarele cari se nasc sau reînviază sînt imperialiste, popoarele cari mor sînt cele cari renunță.

Fascismul este doctrina cea mai aptă să re-

prezinte tendințele, stările sufletești ale unui popor, care ca și poporul italian, reînviază după lungi veacuri de nepăsare și de înjosire față de străinism. Dar imperiul are nevoie de disciplină, coordonarea eforturilor, de datorie și de sacrificiu. Și aceasta explică numeroasele aspecte ale acțiunii practice ale regimului: conducerea imprimată forțelor multiple ale Statului și severitatea necesară contra acelora cari vor voi să se opună acestei mișcări spontane și de neînlăturat a Italiei secolului XX, și în a se opune agitînd ideologiile perimate ale secolului XIX, ideologii la cari s'a renunțat peste tot unde s'a îndrăznit să se agite mari experiențe de transformare politică și socială.

In acest moment, mai mult ca oricînd, popoarele sînt dornice de autoritate, de conducere și de ordine.

Dacă fiecare secol își are doctrina sa, mii de indicii arată că doctrina secolului nostru este FASCISMUL.

Fascismul este o doctrină a vieții, căci el a făcut să se nască o credință. Această credință a cucerit sufletele, căci Fascismul a avut martirii și morții săi.

Fascismul are de azi înainte, în lumea întreagă, universalitatea ce o au toate doctrinele, cari, realizîndu-se, reprezintă o epocă în istoria spiritului uman.

ANEXE

unitare și se rezumă la bună starea indivizilor și la desvoltarea puterii Naționale.

Art 3.

Organizația sindicală sau profesională este liberă. Insă singur sindicatul recunoscut legal și supus Statului, are dreptul de a reprezenta legal toate categoriile întreprinzătorilor sau muncitorilor, pentru care este el constituit, de a apăra interesele acestei categorii față de Stat și de alte asociațiuni profesionale, de a încheia contractele colective de lucru, obligatorii pentru toți membrii acestei categorii, de a impune membrilor săi dările către Stat și de a îndeplini față de ei funcțiuni representative de interes public.

Art. 4.

Solidaritatea diverșilor factori ai producțiunii găsesc expresiunea concretă în contractul colectiv de lucru, obținut prin împăcarea intereselor opuse, ale întreprinzătorilor și lucrătorilor, și supunerea lor intereselor superioare ale producției.

Art. 5.

Magistratura lucrului este organul prin care Statul intervine pentru a regula diferendele de lucru, fie că ele privesc observațiuni asupra

contractelor și a altor principii existente, fie că ele contribuie la determinarea noilor condiții de lucru.

Art. 6.

Asociațiunile profesionale, legal recunoscute, asigură egalitatea juridică între întreprinzător și lucrător, ele veghează la menținerea și ameliorarea disciplinei producției și a lucruiui. Corporațiile constituie organizația unitară a forțelor producției, de unde ele reprezintă integral interesele. Aceasta vine de acolo că ele asigură această reprezentare integrală a intereselor producției, care ele însăși sînt interese Naționale, corporațiile fiind recunoscute prin lege ca organe ale Statului.

Cît timp organele de reprezentare ale intereselor unitare ale producției, pot decreta reguli obligatorii privind disciplina raporturilor de lucru sau de coordonare a producției, ori de cîte ori au primit în această privință mandatul asociațiilor afiliate.

Art. 7.

Statul corporativ consideră inițiativa particulară, în domeniul producției, ca instrumentul cel mai eficace și cel mai util al intereselor Națiunii. Organizația particulară a producției fiind o funcțiune de interes național, organi-

zatorii întreprinderilor sînt responsabili față de Stat și direcția producției. Colaborarea forțelor productive creiază între aceste forțe o reciprocitate de drepturi și de datorii.

Lucrătorul, fie technician, funcționar sau muncitor este un colaborator activ al întreprinderii economice, a cărei direcție, în acelaș timp ca și responsabilitatea, îi revine de drept întreprinzătorului.

Art. 6.

Asociațiunile profesionale de întreprinzători, au datoria de a asigura prin toate mijloacele, sporirea producției, perfecționarea produselor și reducerea prețurilor de cost. Grupele reprezentative, ale persoanelor exercitînd o profesiune liberă sau de artă și asociațiile de funcționari ai întreprinderilor publice conlucrează la salvgardarea intereselor artei, științei și literelor, la ameliorarea și realizarea scopurilor morale ale regimului corporativ.

Art. 9.

Intervenția Statului în producția economică nu poate avea loc decît numai atunci cînd inițiativa particulară greșește sau este insuficientă, sau cînd sînt în joc interesele politice de Stat. Ea poate avea loc sub forma unui control, sau a unei conduceri directe.

Art. 10.

In caz de diferende colective de lucru, nu se poate intenta o acțiune judiciară, ci numai dacă organul corporativ a făcut din capul locului o încercare de împăcare. Dacă se produc contestări pe motivul interpretării și aplicării contractelor colective de muncă, asociațiile profesionale au dreptul de a oferi mijlocirea lor. Regulamentul acestor contestări se cuvine de drept jurisdicției ordinare, care judecă cu concursul ajutorilor de judecători, desemnați de asociațiile profesionale interesate.

Contractul colectiv de lucru și garanțiile sale.

Art. 11.

Asociațiunile profesionale au datoria de a regula cu ajutorul contractelor colective, raporturile de lucru între categoria intreprinzătorilor, pe care ele le reprezintă. Contractele colective de lucru sînt hotărîte între asociațiunile de primul ordin sub direcția și controlul organizațiilor centrale, dar asociațiile de ordin superior au facultatea de a se substitui, celor de prim ordin, în cazurile prevăzute de lege și statute. Toate contractele colective trebue să cuprindă, sub pedeapsa nulității, dispoziții precise asupra rapoartelor disciplinare, perioadele de sta-

giu, tarifele și modurile de retribuție, precum și orele de lucru.

Art. 12.

Acțiunea sindicatului, opera de împăcare a organelor corporative și a sentințelor magistraturii lucrului, garantează concordanța salariului cu exigențele normale ale vieții, posibilității producției și randamentul lucrului. Determinarea salariului se sustrage dela toate regulile generale; ea poate rezulta din acordul părților cari se manifestă în contractele colective.

Art. 13.

Datele privitoare asupra condițiilor producției și ale lucrului, la situația cursului monetei și variațiile nivelului vieții muncitorilor, stabilite de administrațiile publice, prin Institutul Central al Statisticei și prin asociațiunile profesionale legal recunoscute, pe urmă coordonate și elaborate prin Ministerul Corporațiilor, vor da criteriul, îngăduind împăcarea intereselor diferitelor categorii și a diverselor classe, fie între ele, fie în interesul superior al producției.

Art. 14.

Retribuirea trebue să fie adusă la îndeplinire sub forma cea mai potrivită cerințelor lucrătorului și întreprinderii.

Cînd lucrul este plătit în monedă și cînd lichidarea compturilor are loc la intervale depășind două săptămîni, acomputile trebue să fie vărsate la fiecare săptămînă sau la fiecare cincisprezece zile. Lucrul de noapte, dacă nu este efectuat în echipe periodice, trebue să fie retribuit cu un tarif superior celui de zi. Cînd lucrul este plătit în monede, tarifele trebue să fie făcute în așa fel, încît să asigure lucrătorului harnic, ce se bucură de o capacitate normală de lucru, un cîștig minim în plusul salariului de bază.

Art. 15.

Lucrătorul are dreptul la odihna săptămînală, coincidînd cu Duminica. Contractele colective vor aplica această regulă ținînd seamă de dispozițiunile legale existente și de cerințele technice ale întreprinderii; ei vor veghea în limitele acestor cerințe, ca zilele de sărbătoare civile și religioase să fie ținute, urmînd tradițiile locale. Orariul de lucru va trebui să fie respectat cu stricteță de către lucrător.

Art. 16.

După un serviciu de un an neîntrerupt, lucrătorul legat de o întreprindere, unde lucrul este continuu, are dreptul la un concediu anual, plătibil

Art. 17.

In întreprinderile unde lucrul este continuu, lucrătorul concediat fără să fi greșit cu ceva, are dreptul la o sumă de despăgubire proporțională cu numărul anilor de serviciu. Această indemnitate este acordată și în cazul de deces al lucrătorului.

Art. 18.

In întreprinderile unde lucrul este continuu, dacă se întîmplă ca intreprinderea să treacă pe numele altuia, acest fapt nu poate să pună capăt contractului de lucru; personalul atașat intreprinderii păstrează drepturile noului proprietar. Deasemenea o boală a lucrătorului, netrecînd peste o limită oarecare nu poate fi cauza unei rezilieri a contractului. Chemarea sub drapel sau serviciul în Miliție, nu poate fi un motiv de concediere.

Art. 19.

In călcarea disciplinei și actele de natură să turbure mersul regulat al intreprinderii atribuite lucrătorilor, sînt pedepsite, după gravitatea greșelii comise cu amendă, suspendarea din serviciu, și în cazurile cele mai grave, concedierea imediată fără îndemnitate. In cazurile cînd intreprinzătorul poate să aplice o amendă

unui lucrător, suspendarea din serviciul său, sau concedierea fără îndemnitate va fi specificată.

Art. 20.

Lucrătorul intrînd într'o nouă intreprindere este supus unui stagiu de probă, în timpul căruia rezilierea contractului poate fi pronunţată de o parte şi de alta cu condiţia plăţii, fără altă indemnitate, retribuirei corespunzîndu-i durata lucrului efectuat.

Art. 21.

Contractul colectiv de lucru întinde egal avantagiile şi disciplina sa, lucrătorilor, acasă la dînşii. Reguli speciale vor fi stabilite de către Stat, ca să asigure paza şi higiena acestui fel de lucru.

,irourile de plasare.

Art. 22.

Statul veghează şi controlează starea nesigură a serviciilor muncii lucrătorului şi a şomajului, semnele generale ale stării de producţie şi de lucru.

Art. 23.

Birourile de plasare sînt constituite pe o bază paritară, sub controlul organelor corporative

ale Statului. Intreprinzătorii trebue să tocmească pe lucrătorii lor prin intermediul acestor birouri; aceștia au libertatea să-i aleagă după listele persoanelor inscrise, *dînd preferință membrilor Partidului Sindicatelor Fasciste*, după vechimea inscrierii.

Art. 24.

Asociațiunile profesionale de lucrători au datoria de a proceda la o selectare a lucrătorilor, tinzînd să desvolte întotdeauna mai mult capacitatea lor technică și valoarea lor morală.

Art. 25.

Organele corporative, veghează, în ceiace privește legile, la prevenirea accidentelor și paza lucrului, ca să fie observate de membrii asociațiunilor, care-i reunește.

Prevederea, Asistența, Educația și Instruirea.

Art. 26.

Prevederea este o manifestare înaltă a principiului colaborării. Intreprinzătorul și lucrătorul trebue să continue la încatoriri, într'o măsură proporționată cu mijloacele lor respective. Statul, prin instrumentul organelor corporative și asociațiunilor profesionale, se va îndeletnici

ia coordonarea și unificarea, atît cît îi va sta în putință, sistemului și instituțiilor de prevedere.

Art. 27.

Statul fascist își propune să se ocupe cu: 1) Perfecționarea asigurării contra accidentelor; 2) Ameliorarea și extinderea asigurării maternității; 3) Instituția asigurării contra bolilor profesionale și tuberculoza, ca primă etapă la asigurarea generală a tuturor bolelor; 4) Perfecționarea asigurării contra șomajului involuntar; 5) Adoptarea de forme speciale de asigurare tinzînd la înzestrarea tinerilor lucrători.

Art. 28.

Revine de drept asociațiunilor de lucrători de a apăra la tribunale interesele membrilor lor, procesele administrative sau judicare, relative la aplicarea asigurării contra accidentelor și asigurărilor sociale. Contractele colective vor stabili, cînd îi va fi posibil, să înființeze cassierii mutuale, în caz de boală, alimente, prin contribuțiile întreprinzătorilor și administrate prin reprezentanții celor două părți sub supravegherea organelor colective.

Art. 29.

Asistența persoanelor înscrise sau neînscrise, ce ele reprezintă, este, pentru asociațiunile pro-

fesionale, un drept și o datorie. Asociațiunile profesionale trebue să se achite de funcțiunile lor de asistență direct și cu ajutorul propriilor lor organe; ele nu pot să le delege prin alte organisme sau instituții, decît pentru motive de ordin general a cărei înclinare depășește interesele fiecărei categorii de producători.

Art. 30.

Educația și instrucția, mai cu seamă instrucția profesională a persoanelor înscrise sau neînscrise ce ele reprezintă, sînt una din datoriile principale ale asociațiunilor profesionale. Acestea din urmă trebue să susție acțiunea operelor naționale, ocupîndu-se de întrebuințarea timpului liber, avînd în vedere ca și toate celelalte inițiative, tendința educativă.

CONSILIUL NAȚIONAL AL CORPORAȚIILOR

Legea din 20 Martie 1930, No. 206, asupra reformei Consiliului Național al Corporațiilor *)

Art. 3.

Președinția Consiliului Național al Corporațiilor, în toate organele subalterne revine Șefului Guvernului, primului ministru secretar de Stat, care convoacă Consiliul după necesități.

Art. 4.

Consiliul Național al Corporațiilor se compune din șapte secții:

1) Secția profesiunilor libere și a artelor, împărțită în două subsecții: una pentru profesiunile libere și alta pentru arte.

2) Secția industriei și a meseriei.

3) Secția agriculturei.

4) Secția comerțului.

---

*) Dăm mai jos spicuiri din articolele legilor existente

5) Secția transporturilor și a navigațiilor interioare.

6) Secția transporturilor maritime și aeriene.

7) Secția băncilor.

REGIMUL SINDICAL

Sindicatele și raporartele colective de lucru.

Art. 1.

Pot face parte din asociațiunile sindicale, cetățenii italieni de ambele sexe, avînd peste 18 ani, cari au totdeauna o bună conduită morală și politică din punct de vedere național și cari satisfac celelalte condiții cerute de lege și prin statutele asociațiunilor.

Pot deasemenea să facă parte din asociațiunile sindicale, legal constituite și alte persoane civile de naționalitate italiană a căror conducători și administratori au o bună conduită morală și politică din punct de vedere național.

Art. 3.

Străinii cari au reședința în Italia de cel puțin zece ani, pot fi admiși în calitate de membri în asociațiunile sindicale legal recunoscute, dar nu pot fi numiți sau aleși în nici o funcțiune de direcție.

REGIMUL POLITIC

Puterea şefului Guvernului.

Legea din 24 Decembrie 1925.
Atribuţiile şi prerogativele Şefului de Guvern, primului ministru şi secretar de Stat.

Art. 1.

Puterea executivă este exersată de Rege cu ajutorul guvernului său. Conducerea Regelui este constituită prin primul ministru secretar de Stat *).

Primul ministru este Şeful Guvernului.

Art. 2.

Şeful Guvernului, primul ministru, secretar de Stat, este numit şi revocat de Rege; el este responsabil faţă de Rege de direcţia politică

---

*) Guvernul format din 13 Secretari de Stat: Externe, Interne, Colonii, Justiţie, Finanţe, Răsboiu, Marina, Aviaţia, Educaţia Naţională, Lucrări Publice, Agricultură, Comunicaţii şi Corporaţiilor. Ministerul de treisprezece nefiind stabil, se poate modifica de către Rege, după propunerea Şefului Guvernului.

generală a Guvernului. Decretul de numire a Șefului de Guvern, primul ministru, este contrasemnat de el iar aceia a revocării sale, de succesorul său. Miniștrii secretari de Stat sînt numiți și revocați de Rege, după propunerea Șefului de Guvern, Primul Ministru. Ei sînt responsabili față de Rege și de Șeful Guvernului, de toate actele și măsurile dictate de ministerele lor.

Subsecretarii de Stat sînt numiți și revocați de Rege, după propunerea Șefului de Guvern, de acord cu ministrul competinte.

Art. 9.

Oricine săvîrșește un act contra vieții, integrității sau libertății personale ale Regelui sau Regentului, este pedepsit cu moartea.

Aceiaș pedeapsă se aplică, dacă acest act ar fi dirijat contra vieții, integrității sau libertății personale ale Reginei, Prințului moștenitor sau *Șefului Guvernului.*

BIBLIOGRAFIE

Le Fascisme, par Mussolini — Paris: Denöel et Steele — 1933.

Mussolini, par Antonio Aniante — Paris; Edition Grasset.

Rome après Moscou, par Emile Schreiber — Paris: Librairie Plon.

Technique du coup d'Etat, par C. Malaparte — Paris: Edition Grasset.

Mussolini, par Adolf Saager — Paris: Librairie Gallimard.

Entretiens avec Mussolini, par Emil Ludwig — Paris: Edition Albin Michel.

Ducele, de Margherita Sarfatti — Bucureşti: Editura ziarului Universul.

Storia del Fascismo, di Giorgia Pini e Federico Bresadola — Roma: Libreria del Littorio — 1928.

Fascismul Italian, de Edoardo Susmel, tr. de Alex. Marcu: Bucureşti 1928.

Il Gran Consiglio del Fascismo: Roma — A. XII (1934).

Che cosa è il fascismo, Discorsi e polemiche, di Giovanni Gentile: Vallecchi Editore Firenze.

Elementi di Cultura Fascista, din Balbino Giuliano — Bologna: N. Zanichelli — 1932.

Dieci anni di Fascismo, di Fr. Ciarlantini — Giuseppe Carrabba — Editore Lanciano — 1931.

Lo Stato Mussoliniano — „La Rassegna Italiana" — Editrice — Roma, 1933. (Cea mai completă lucrare a realizărilor fasciste).

CUPRINSUL

Pag.

Prefață — — — — — — — — — — 3
Cuvânt înainte — — — — — — — — 7

Revoluția Fascistă

Situația Italiei înaintea Fascismului — — — 11
Benito Mussolini — — — — — — — — 23
Popolo d'Italia — — — — — — — — 37
Fascismul (Originile doctrinei) — — — — — 43
Marșul asupra Romei — — — — — — — 63
Răutăți internaționale — — — — — — — 73

Realizări

Opera Națională pentru protecția mamei și a copilului — — — — — — — — — 81
Militarismul — — — — — — — — — 87
Dopolavoro — — — — — — — — — 97
Fascismul și Biserica — — — — — — 103
Contra Regelui ? — — — — — — — — 111
Marele Consiliu Fascist — — — — — — 115
Dictatorul — — — — — — — — — 121

Doctrina Fascistă

Idei fundamentale — — — — — — — — 129
Originile doctrinei — — — — — — — 141

Anexe

Charta Muncii — — — — — — — — 163
Consiliul Național al Corporațiilor — — — — 175
Regimul sindical — — — — — — — — 177
Regimul politic — — — — — — — — 179
Bibliografie — — — — — — — — — 181

BUCOVINA

I. E. TOROUȚIU

BUCUREȘTI